

اداره خانگی :

محلہ: بچشہ بازار سیالکوٹ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستو ویولوس د. خریلیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σῆματόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΧΑΙΡΕ, ΕΡΓΑΣΙΑ!

ΑΦΟΥ αποχαιρετήσωμεν τὰς παύσεις καὶ τὰς διακοπὰς, ἃς στραφόμεν τώρα πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἃς τὴν χαιρετήσωμεν με χαρὰν καὶ ἀγάπην :

— Χαίρε, ἐργασία!

— Χαίρε !

Πρὸς σὲ τώρα ἐρχόμεθα, πρὸς σὲ, ἡ ὁποία εἶσαι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ἡ παρηγορία τῆς, τὸ στόλισμά τῆς.

Πολλάκις σὲ ἀδικήσαμεν, ὡ ἐργασία, πολλάς φορές ἐστράφημεν με περισσοτέρην ἀγάπην καὶ ζωηρότερον πόθον πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν, τὰς διακοπὰς, τὰς ἐορτὰς, τὴν ἀργίαν. Καὶ τὰς εὐρομεν τόσο γλυκεῖς !

Καὶ ὅμως ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ εἶχον ἀξίαν, ἂν δὲν ὑπῆρχες σὺ, δὲν θὰ ἦσαν ποθητὰ, ἂν δὲν ἐναλλάσσοντο πρὸς ἐσέ, θὰ ἦσαν ἐλεεινά, κουραστικά, τρομακτικά, ἀνοήσια.

Βεβαίως, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς μὰς ξεκουράζει καὶ πολλάκις με ἀνακούφισιν τὸ περιμένονεν, ἀλλὰ θὰ ἐποθεύσαμεν τὸ σκότος, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ; δὲν θὰ ἐφρίττομεν εἰς τὴν παντοεινήν νύκτα καὶ δὲν θὰ ἐζητούσαμεν με κάθε τρόπον νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ αὐτῆν ;

Ὅχι, ἡ ἀργία, αἱ διακοπαί, ἡ ἀνάπαυσις εἶναι μία ἀρνησις. Δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐννοηθοῦν, ἂν δὲν ὑπάρχη ἡ ἐργασία, ἡ ἐνασχόλησις, ἡ προσπάθεια. Τὰ θεωροῦμεν ἀναπαυτικά, καὶ ὅμως θὰ ἦσαν οἱ φοβεροὶ μας βασανισταί, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐργασία.

Χαίρε, ἐργασία! χαίρε! Σὺ μὰς δίδεις τὰ μέσα διὰ νὰ περάσωμεν τὴν ζωὴν. Ἡ ζωὴ σημαίνει κίνησις, προσπάθεια, κάρπωσις. Ἡ προσπάθεια φέρει τὸ κέρδος καὶ δίδει τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων εἰμποροῦμεν νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ ἱκολούσωμεν ὅ,τι ποθοῦμεν. ἀντασθῆτε, ἂν δὲν εἰργάζοντο οἱ ἄνθρωποι, εἰ δὲ ἔτρωγον ; εἰ δὲ ἔπινον ; πῶς θὰ ἐνδύοντο ; πῶς θὰ ἐκγονοποιούσαν ὅλας τὰς ἄλλας ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς ; Ὄ! ἐξάπαντος, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐργασία, οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς τῆς γῆς θὰ ἀπέθνησκον καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ θὰ ἐξοθίσαν σὺν τὰ ἀγρία θῆρια. Ἀλλὰ τότε ἡ γῆ θὰ ἦτο κλωδὸς θηριοτροφείου καὶ οὔτε πρῶτος, οὔτε πολιτισμὸς θὰ ὑπῆρχεν.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε, ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι πολύτιμος μόνον διότι μὰς δίδει τὰ μέσα τῆς ζωῆς, τὴν παραγωγὴν τῆς γῆς, τὴν γεωργίαν, τὴν βιομηχανίαν, τὰ καλὰ τοῦ ἐμπορίου. Ὅχι.

Καὶ ἂν ἦτο δυνατόν ὅλα, ὅσα παράγονται καὶ δημιουργοῦνται σήμερον, νὰ γίνωνται χωρὶς νὰ ἐργασθῇ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη τῆς ἐργασίας, διὰ νὰ ζήσῃ ὁ κόσμος, πάλιν ἔπρεπε νὰ ἐπινοήσωμεν καὶ νὰ εἰξεύρουμε τὴν ἐργασίαν.

Χωρὶς αὐτὴν ὁ βίος εἶναι πληκτικὸς, μελαγχολικὸς, ἀγριος.

Ἐπὶ τὴν πολλοὺς πλοῦστοι, οἱ ὁποῖοι εἰμποροῦν νὰ ζήσουν καὶ χωρὶς ἐργασίαν, καὶ ὅμως ἐργάζονται. Ἀπαγορεύσατέ τους νὰ ἐργασθοῦν· θὰ ἀηδιάσουν τὴν ζωὴν καὶ θὰ σὰς εἰποῦν τὴν δευτέραν ἀκόρη ἡμέραν :

— Πλήττω.

Δι' αὐτὸ τοὺς βλέπετε, καὶ ἂν ἀκόρη δὲν ἐργάζωνται εἰς κερδοσκοπικὸν ἐπάγγελμα, νὰ εὐροῦν κάποιαν ἐνασχόλησιν, νὰ περάσωμεν τὴν ὄραν των, καθὼς λέγουσιν. Θὰ γίνουσι λεπτοῦργοι, ζωγράφοι, κηπουροὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο φανταστοῦν.

Χαίρε, ἐργασία! χαίρε!

Ἐρχόμεθα πρὸς σὲ με χαρὰν καὶ με ἀγάπην. Διότι γνωρίζομεν πόσον ὀχληρὰ εἶσαι καὶ πόσον βαρεῖα, ὅταν δὲν σοῦ φέρωμεν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας τὰ δῶρα αὐτά.

Ὄ! τότε μὰς φαίνεται βάσανος, καταναγκαστικά ἔργα, καταδίκη, καὶ τότε γεμίζομεν τὸν ἄερα με στεναγμοὺς καὶ με κατηγορίας διὰ τὴν τέχνην μας.

Ὅχι, ἡ ἐργασία θέλει ἀγάπην, θέλει χαρὰν. Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι καθήκον μας, εἶναι δικαίωμα μας· τὸ ἐννοεῖτε ;

Εἴμεθα νέοι, εἴμεθα ὑγιεῖς, ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἐργασθῶμεν, καθὼς ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἀναπνεύσωμεν τὸν ἄερα, ποῦ εὐρίσκεται γύρω μας. Ποῖος θὰ μὰς ἀρνήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο ;

Ἀλλὰ καὶ ποῖος καρποῦται καὶ εἰσπράττει τὸ δικαίωμά του με λύπην καὶ με στενοχωρίαν ; Εἶδετε κανένα νὰ παίρῃ τὰ χρήματά του, τὸν μισθὸν του καὶ νὰ λυπηθῇ ;

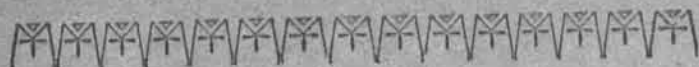
Καὶ ὅμως βλέπομεν πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται με στενοχωρίαν καὶ με λύπην. Αὐτοὶ δὲν ξεύρουσι τί κάνουν, θεωροῦν τὴν ἐργασίαν ὡς ἀγχαρειάν καὶ ἡ ἐργασία τοὺς τιμᾶει καὶ δὲν τοὺς ἀμείβει.

Ἡμεῖς ὅμως εἴμεθα φωτισμένοι, γνωρίζομεν τὰ ἀγαθὰ, ποῦ μὰς προσφέρει ἡ ἐργασία, καὶ δι' αὐτὸ στρεφόμεθα πρὸς αὐτὴν με ἀγάπην καὶ με χαρὰν, καὶ τὴν προσφωνοῦμεν :

— Χαίρε, ἐργασία! χαίρε !

ΦΟΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' Ιδιαίτερου τούχου ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένην ἐβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
τὸ ἔξωτερικόν " " " " " " Φρ. 20
Δι' ἑγγράφαι προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 3 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΕΝ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Αυτό, ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ, συνέβη τὸ 1907 εἰς τὴν Μεσσηνίαν καὶ εἶναι μία ἱστορία ἀπὸ τὸ πραγματικόν.

Ἐνα μεγάλο ρεσικὸν πλοῖον ἤρθετο ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ ἐπὶγαίνεν εἰς τὴν Βαλτικὴν. Διὰ τὴν κάμη τὸ ταξίδι αὐτό, θὰ ἐπερνοῦσε τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν, τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ, τὴν Μεσογείον θάλασσαν καὶ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν.

Προτοῦ ἐξέλθουν εἰς τὸν ὠκεανὸν αὐτόν, τὸ μέγα ἐκεῖνο ἀνρόπλοιο ἤρθε εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ὅπου θὰ ἔμεινε μίαν ἡμέραν. Ὁ πλοίαρχος ἔδωκε τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς ναῦτας νὰ ἐξέλθουν δι' ὀλίγας ὥρας εἰς τὴν πόλιν, ὅλοι δὲ οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἐβγήκαν ἔξω μὲ πολλὴν χαρὰν, διότι ἦσαν κουρασμένοι ἀπὸ τὸ μακρὸν ταξίδι.

Μέσα εἰς αὐτοὺς ἦτο καὶ ὁ Ἰβάνωφ. Ὁ ναῦτης αὐτὸς ἐπῆρε μαζί του μερικὰ ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὰς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἶπεν εἰς τοὺς συντρόφους του:

— Πάω νὰ τὰ πωλῶ, ἴσως μαζέψω μερικοὺς παραδες γιὰ τὸ χωράφι, ποῦ λογαριάζω ν' ἀγοράσω στὴν πατρίδα.

Ἐγύριζε λοιπὸν τοὺς δρόμους τῆς Μεσσηνίας, κριτῶν ἕνα τσουβάλι γεμάτο διάφορα πράγματα καὶ ἕνα κλονβί μὲ ἕνα παπαγάλο μέσα.

Ἐκτύπα τὰς θύρας τῶν σπιτιῶν καὶ εἶπεν: — Κυρίαίς, μήπως θέλετε βαβίλια τῆς Ἀνατολῆς; κἀνένα σάλι τῶν Ἰνδιῶν; φιδισί τῆς Ἰαπωνίας; ἔχω καὶ κλωσίδες καὶ μεταξία· ἔχω καὶ αὐτὸν ἔδω τὸν παπαγάλον. Ὅταν μάθῃ νὰ μιλή, θὰ εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ τὸν ἀκοῦτε.

Εἰς τὰ σπίτια, ποῦ ὑπῆρχον παιδιὰ, ἀμέσως ἐκεῖνα ἔλεγαν στῆς μητέρας τῶν νὰ τοὺς πάρουν τὸν παπαγάλον, ἀλλ' αὐταί, πειὸ πρα-

κτικαί, ἐπαιρναν ἄλλα πράγματα, πειὸ χρήσιμα καὶ πειὸ ἀπαραίτητα, ἐνῶ ὁ παπαγάλος εἶναι ἕνα στολίδι.

Ἀφοῦ ἐγύρισε μερικὰς ὥρας ὁ Ἰβάνωφ καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ πειὰ εἰς τὸ πλοῖόν του, ἐπώλησεν ὅλα τὰ πράγματα, ποῦ εἶχε, καὶ μάλιστα σὲ καλὰς τιμὰς.

Τοῦ ἔμεινε μόνον ὁ παπαγάλος.

— Πρέπει νὰ τὸν πωλῶ καὶ αὐτόν, ἐσκέπτετο.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπερνοῦσε μίαν μακρὴν πτωχικὴν συνοικίαν. Ἦσαν ἐμπρὸς του δύο ξύλινα σπίτια· τὸ ἐν ἀπ' αὐτὰ ἦτο κενόν, εἰς τὸ ἄλλο ἐκτύπησε.

Μία μητέρα ἐπρόβαλε ν' ἀνοίξῃ. Εἰς τὸ βάθος ἐφάνη ἡ κόρη τῆς.

— Ἐχω, εἶπεν ὁ ναῦτης, ἕνα παπαγάλο, κυρία· τὸν φέρνω ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν. Εἰς τὴν Ρωσίαν, ποῦ πηγαίνω, δὲν θὰ εἴμπορῆσαι νὰ ζῆσῃ. Ἀγοράσατέ τον, θὰ εἶναι μία καλὴ συντροφιά διὰ τὸ κοριτσάκι σας.

— Ναί, μαμάκα, πάρε τον, θὰ παίζω μαζί του, θὰ μὲ συντροφεύῃ, ὅταν εὐθὺς θὰ λείπῃς.

— Καὶ πόσον τὸν πωλεῖς; ἠρώτησε τὸν ναῦτην.

— Δέκα φράγκα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ἀκοῦς, Λουκία μου; εἶπε τότε πρὸς τὴν κόρην τῆς. Ζητεῖ περισσότερα, ἀπ' ὅσα εἴμποροῦμεν νὰ τοῦ δώσωμεν.

— Τί κρίμα! ἐψιθύρισεν ἡ μικρὰ Λουκία καὶ ἐχάιδευσεν μὲ λύπην τὰ ὠραία πτερά τοῦ παπαγάλου.

Ὁ Ἰβάνωφ συνεκινήθη. Εἶχε καὶ αὐτὸς γυναῖκα καὶ παιδιὰ· δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν Λουκίαν παραπονεμένην.

— Κυρία, εἶπε, ἔχω τῆς μικρᾶς, σὰς κάμω μίαν μεγάλην ἑκατωσίν· σὰς τὸν δίδω στὴ μισὴ τιμῇ, πάρετέ τον γιὰ πέντε φράγκα.

Ἡ μητέρα τῆς Λουκίας ἐπλήρωσε τὰ πέντε φράγκα καὶ ἐπῆρε τὸν παπαγάλον.

— Χαίρετε, εἶπεν ὁ ναῦτης φεύγων, μακάρι ὁ παπαγάλος αὐτὸς νὰ σᾶς φέρῃ τὴν εὐτυχίαν.

Ἐπέρασαν μερικοὶ μῆνες ἀπὸ τότε. Ἡ Λουκία ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παπαγάλον τῆς. Ἦτο ἡμόνη τῆς συντροφιάς, ὅταν ἡ μητέρα τῆς ἐπῆγαιεν ἔξω νὰ ἐργασθῇ.

Τὸν ἔμαθε νὰ μιλή καὶ ὁ παπαγάλος μὲ εὐχαρίστησιν ἐπανελάμβανε:

— Λουκία, Λουκία!

Ἐνα βράδυ, μεσάνυχτα ἀκριβῶς, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσηνίας ὅλοι ἐκοιμῶντο, ἐξερράγη μία θύελλα μὲ βροχὴν ραγδαίαν, μὲ βροντὰς καὶ μὲ κεραυνούς. Δὲν ἦσαν μόνον αὐτὰ. Ἐγιναν καὶ τρεῖς σεισμοί, ὁ δεῦτερος μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πρῶτον καὶ ὁ τρίτος δυνατώτερος ἀπὸ τὸν δεῦτερον.

Οἱ δυστυχημένοι κάτοικοι δὲν ἐπρόλαβαν σχεδὸν ὅλοι νὰ ἐβγουν ἔξω καὶ οἱ περισσότεροι ἐσκεπάσθησαν κάτω ἀπὸ τὰ συντεγμένα τῶν σπιτιῶν τῶν.

Ὁλος ὁ κόσμος ἐλυπήθη διὰ τὴν καταστροφὴν ἐκείνην καὶ ἀπὸ παντοῦ ἐστελλον βοθητήματα. Ἀκόμη δὲ ἐφθασαν καὶ πλοῖα, τῶν ὁποίων οἱ ναῦται ἤρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὰ εἰσώματα καὶ νὰ βγαζοῖν ἀπ' ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλοις ζωντανούς, μὰ τοὺς περισσότερους πεθαμένους.

Καθὼς ἐπερνοῦσαν μερικοὶ ναῦται μὲ τῆς ἀξίνας τῶν ἀπὸ μίαν ἀπόκεντρον συνοικίαν, ἤκουσαν κάτω ἀπὸ τὰ εἰσώματα μίαν φωνὴν νὰ φωνάζῃ ἐπίμονα:

— Λουκία, Λουκία!

— Κάποιος θὰ εἶναι ἔδω, εἶπαν οἱ ναῦται, ἀ; μὴ χάνωμεν καιρόν.

Καὶ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ ἀνοίγουν δρόμον κάτω ἀπὸ τὰ χολασμένα σπίτια. Τοὺς ὡδηγοῦσε πάντα ἡ φωνή:

— Λουκία, Λουκία!

Τέλος ἐφθασαν εἰς μίαν κουφάλαν, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζεν ἕνα τοῖχος μὲ μίαν στέγην πεσμένην καὶ ἐκεῖ ἦσαν ἐξαπλωμέναι, μισοπεθαμέναι ἀπὸ τὰ κτυπήματα καὶ τὴν ἀσφυξίαν μίαν γυναῖκα καὶ μίαν κόρην. Ἐπάνω εἰς τὴν κόρην ἐκάθητο ἕνας παπαγάλος, ὁ ὁποῖος ἐφώναζε:

— Λουκία, Λουκία!

Οἱ ναῦται ἐβγαλαν τὰ σῶματα ἐκεῖνα ἀπ' ἐκεῖ, τὰ μετέφεραν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου καὶ ἐθεραπεύθησαν. Τὰ εἶχε σώσει ὁ παπαγάλος.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Ἰβάνωφ ἐξπληρώθη. Ὁ παπαγάλος ἔφερε τὴν εὐτυχίαν, ἀφοῦ ἔφερε τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ζωὴν.

(Regis d'Ombre)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΗΝΟΣ

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

Κόπηκ' ἡ δρυὴ τ' ἀγέρα,
ἰγαλήνιψ' ὁ καιρός.
Τοῦ βοσκῶς λαλεῖ ἡ φλογέρα
καὶ ἕνας ἤχος γλυκερὸς
κυματίζει στὸν ἀγέρα
γύρω-γύρω, πέρα-πέρα —
τοῦ βοσκῶς λαλεῖ ἡ φλογέρα.

ΖεS

Φεύγει κουρασμέν' ἡ μέρα,
ἔρχεται τὸ δειλινὸ,
ἡ καμπάν' ἀπὸ κιτ' πέρα
κράζει στὸν ἐσπερινό.
Τοῦ βοσκῶς λαλεῖ ἡ φλογέρα
καὶ κοιμίζει τὸν ἀγέρα
γύρω-γύρω, πέρα-πέρα.

ΖεS

Ὁ βοσκὸς εἶχε μητέρα,
δὴν ἀγάπη καὶ σιοργή,
μὰ τοῦ πέθανε μιὰ μέρα
καὶ τὴν ἔθαψαν στὴ γῆ!
Κι' ὅλο κλαίει μὲ τὴ φλογέρα
γύρω-γύρω, πέρα-πέρα,
τὴν κολή του τὴν μητέρα.

ΖεS

Κόπηκ' ἡ δρυὴ τ' ἀγέρα,
γέρνει ὁ ἥλιος στὸ βουνό,
φεύγει κουρασμέν' ἡ μέρα,
ἔρχεται τὸ δειλινὸ.
Γύρω-γύρω, πέρα-πέρα,
κλαίει τὴ δόλια του μητέρα
ὁ βοσκὸς μὲ τὴ φλογέρα.

ΖεS

Τώρα, ποῦ τελειῶν' ἡ μέρα,
θὰ καταβ' ἀπ' τὸ βουνό,
μὰ δὲ θαύρη τὴν μητέρα
στὸ κολύβι τ' ὄρφανό.
Γι' αὐτὸ κλαίει μὲ τὴ φλογέρα
τὴν καλή του τὴν μητέρα.
γύρω-γύρω, πέρα-πέρα.

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνέχεια ἀπὸ σελ. 355

“Ὅσον διὰ τὸ περίφραγμα, αὐτὸ εἶχε γίνει μὲ τὰ σανιδώματα τοῦ Σλοῦγκι, καὶ ἔτσι τὰ παιδιὰ ἀπέφυγαν τὸν κίνδυνον νὰ κόψουν δένδρα καὶ ἔπειτα νὰ τὰ πριονίσουν διὰ νὰ κάμουν μὲ τοὺς κορμούς των σανίδια.

Στάγη τοῦ περιφράγματος ἐχρησίμευσεν ἕνα μεγάλο πισωμένο πανί τοῦ πλοίου. Μὲ αὐτὸ θὰ ἐπροστατεύοντο τὰ ζῷα ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἀνεμον. “Ὅσον πάλιν διὰ τροφήν, τὰ παιδιὰ ἐκοπτον νωπὰ φύλλα, χόρτα καὶ χλόην, καὶ τὰ ἔρριπτον ἀφθονα εἰς τὰ ζῷα, ποῦ εἶχαν πιάσει.

“Ὁ Γκαρνέτ καὶ ὁ Σερβὴς εἶχαν ἀναλάβει κυρίως νὰ ἐπιστατοῦν διὰ τὰ ζῷα· ἔχαιρον δὲ πολὺ, διότι ἔβλεπον, ὅτι ὁ γουανάκος καὶ ἡ προβατοκάμηλος ἐξημερώνοντο σιγά-σιγά.

“Ἐπὶ πλέον ἡ μάνδρα ἐκείνη εὖν ἤρρησε νὰ περιλάβῃ καὶ ἄλλα ζῷα. “Ἐνας ἄλλος γουανάκος ἐπέσθη εἰς ἕν ἀπὸ τὰ δίκτυα, τὰ ὁποῖα εἶχαν στήσει τὰ παιδιὰ εἰς τὸ δάσος, ἔπειτα ἕνα ζευγάρι προβατοκαμήλων, ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ, τὰ ὁποῖα εἶχε πιάσει ὁ Βάξτερ μὲ τὴν βνήθειαν τοῦ Βίλκοξ, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἤρρησε νὰ χρησιμοποιεῖ τὴν σφενδόνην. “Ἀκόμη ἐπιάσαν μίαν στρουθοκάμηλον, τὴν ὁποῖαν προσεπάθησαν ὁ Σερβὴς νὰ ἡμερώσῃ, ἀλλ’ εἰς μάτην. “Ἐως οὗτε τελειώσῃ ἡ κατασκευὴ τῆς μάνδρας, ὁ γουανάκος καὶ ἡ προβατοκάμηλος ἔμεναν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον. “Ἐπειδὴ ἐκεῖ κοντὰ τὰς νύκτας ἤκούοντο νὰ τρέχουν τσακάλια, ἀλώπακες καὶ ἄλλα σαρκοφάγα ζῷα, δι’ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἔκριναν καλὸν νὰ τὰ προφυλάξουν.

“Ἐν τούτοις, ἐνῶ ὁ Γκαρνέτ καὶ ὁ Σερβὴς ἐφρόντιζον διὰ τὰ ποίμνια, ὁ Βίλκοξ καὶ μερικοὶ σύντροφοί του προετοίμαζον νέας παγίδας καὶ χανδάκια, τὰ ὁποῖα κάθε πρωὶ ἐπεσκέπτοντο. Μὲ τὰς παγίδας αὐτὰς ἐπέσθησαν ἀρκετὰ πτηνὰ, φασιανοί, χήνες καὶ ἄλλα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ Γόρδων ἐχώρτισεν ἕν μέρος ἀπὸ τὸ περίφραγμα καὶ τὸ ἔκαμεν ὄρνιθωνα. Τὸν ὄρνιθωνα ἐπεριποιούντο οἱ δύο μικρότεροι σύντροφοι, ὁ Ἴδερσον καὶ ὁ Ζεγκλίν.

Τοῦ λοιποῦ ὁ Μόκο δὲν εἶχε πλέον νὰ παρακονεθῇ· ὄπρηχον πάντοτε πουλιὰ διὰ τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ σπουδαιότερον φρέσκα αὐγά. “Ὡ μ’ αὐτὰ καὶ μὲ τὸ γάλα τῆς προβατοκαμήλου θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ φραϊκὰ γλυκόρριζα. Τὰ ἔκαμεν, ἄλλως τε, μὲ τὸν βορὰς, ἀλλὰ ὁ Γόρδων πάντοτε ἐλάμβανε τὰ μέτρα του διὰ νὰ μὴ ἐφοδεύεται ἡ ζάχαρις, ποῦ ἦτο εἰς τὴν ἀποθήκην. Μόνον μερικὰς Κυριακάς καὶ τριτὰς ὁ Μόκο ἔλαβεν ἄδειαν νὰ κατασκευάσῃ κάποιον γλυκόρριζα τῆς ἐφευρέσεώς του, τὸ ὁποῖον ἔλα τὰ παιδιὰ ἤδραν ἐξαίρετον, ὁ δὲ Δὸλ καὶ ὁ Κωστάρ τὸ ἔφαγαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

“Ἐν τούτοις, ἂν ἦτο ἀδύνατον νὰ κατασκευάσουν τὰ παιδιὰ ζάχαριν, δὲν θὰ ἦτο τοῦλάχιστον δυνατόν νὰ εὗρουν κάποιον φυτὸν, τὸ ὁποῖον νὰ εἰμπορέσῃ νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ;

“Ὁ Σερβὴς μὲ τὸ βιβλίον τοῦ Ροδινσῶνος εἰς τὸ χέρι, ὁπεστήριζεν, ὅτι ἔπραπε νὰ ἀναζητήσουν κάποιον παρόμοιον φυτὸν. “Ὁ Γόρδων, λοιπόν, ἤρρησε τὰς ἐρεῦνας του καὶ τέλος ἀνεκάλυψε μέσα εἰς τὸ δάσος ἕνα σύνολον δένδρων, τὰ ὁποῖα μετὰ τρεῖς μῆνας, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου, ἐστολισθησαν μὲ ἕνα κόκκινον φύλλωμα ὠραιότατον.

— Αὐτὰ εἶναι ζαχαρόδενδρα, εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Δένδρα ἀπὸ ζάχαρι! ἐφώναξε μὲ ἐνθουσιασμὸν ὁ Κωστάρ.

— “Ὅχι, λαίμαργε, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων· εἶπα: ζαχαρόδενδρα καὶ ὄχι δένδρα ἀπὸ ζάχαρι· μάζευσε, λοιπόν, τὴν γλῶσσάν σου, ποῦ ἤρρησε νὰ τῆς πέφτουν τὰ σέλια.

“Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἦτο μίαν ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας, ποῦ ἔκαμαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ποῦ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ σπήλαιον. “Ἐκαμναν ἕνα σχίσμα εἰς τὸν κορμὸν τῶν δένδρων καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐχύνετο ἕνας χυμὸς, ὁ ὁποῖος ἀπηγγόνετο καὶ ἔκαμε μίαν οὐσίαν ζαχαρόδη.

Βεβαίως, ἡ οὐσία ἐκείνη δὲν ἦτο τόσο γλυκεῖα καθὼς ἡ ζάχαρις, ποῦ γνωρίζομεν, καὶ ὁμοῦς ἦτο ἀρκετὸ χρήσιμος.

“Ἀποῦ εἶχαν τώρα ζάχαριν, δὲν ἦτο δύσκολον πλέον νὰ ἔχουν καὶ ἡδύποτον. “Ὁ Μόκο προσεπάθησε νὰ κάμῃ τοιοῦτον μὲ τοὺς κόκκους, τοὺς ὁποῖους ἄλλοτε εἶχαν ἀνακαλύψει ὁ Γόρδων. “Ἐπίσης ἤρρησαν νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὸ τοῦξ· τὸ ὁποῖον εἶχαν ἀνακαλύψει ἐκεῖ. Οἱ δὲ μικροὶ εἰς κάθε περιπάτῳ των ἐμάζευον ἀπ’ αὐτὰ ἀφθονα.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ νῆσος Σαρμαίν ἔδιδεν εἰς τοὺς μικροὺς τῆς κατοίκους, ἂν ὄχι τὰ πάντα, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἔλα τὰ χρήσιμα.

“Ἐκεῖνο μόνον, ποῦ δὲν εἶχαν, ἦσαν τὰ χορταρικά. “Ἐπραπε, λοιπόν, τὰ παιδιὰ νὰ μείνουν εὐχαριστημένα μὲ τὰ χορταρικά, ποῦ εἶχαν κονσερβεῖς εἰς τὰ κουτιά. “Ἀλλὰ ὁ Γόρδων καὶ εἰς αὐτὸ ἠθέληε νὰ κάμῃ οἰκονομίαν. Εὐτυχῶς εὐρήθη κάπου ἐκεῖ νὰ φυτρῶνῃ σέλτινον εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης καὶ ἀπ’ αὐτὸ ἐξώδευσον ὕδωρ ἡλιον. “Ὁ Γόρδων, βέβαια, δὲν ἐμπόδιζεν.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

© ΣΚΕΨΕΙΣ ©

“Υπάρχουν φίλοι τῶν προσώπων καὶ φίλοι τῆς καταστάσεως. “Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεισθε τώρα, θὰ χαθοῦν, διὰν ἀλλάξετε κατάστασιν· ὅσοι δὲ οὕτως ἀγαποῦν προσωπικῶς, αὐτοὶ δὲν θὰ παύσουν νὰ εἶναι φίλοι σας καὶ διὰν ἀκόμη ἀλλάξετε κατάστασιν.

“Ἡ τιμὴ εἶναι λεπτὴ ὡσὲν ἰσότης ἀράχνης. Προσέξαιτε, λοιπόν, μὴ ἐσχησθῆτε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Διατί τρέμομεν, διὰν κρυώνωμεν;

“Υπάρχουν, βέβαια, πολλοὶ σοφοὶ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποῖους τρέμομεν, διὰν κρυώνωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ ἡ τρεμοῦλά μας αὕτη, ἀφορμὴ εἶναι τὸ κρύον, τὸ ὁποῖον ταρασσει τὸ νευρικὸν μας σύστημα· ἡ θερμότης τὸ καθησυχάζει.

“Ἀθιὰ τὰ δύο ἀντίθετα ἀποτελέσματα εἰμποροῦμεν νὰ τὰ ἀντιληφθῶμεν, ἂν κάμωμεν λουτρὸν θερμὸ καὶ λουτρὸν κρύον. “Ὅταν κάμωμεν λουτρὸν κρύον, τότε τὸ σῶμά μας μερικὰ λεπτὰ τρέμει, ἐνῶ εἰς τὸ θερμὸν λουτρὸν ὁ ὀργανισμὸς μας χαλαρώνεται.

“Ἀλλὰ ἡ τρεμοῦλα ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν μᾶς φέρει τὸ κρύον, εἶναι χρήσιμος ἢ ἀχρηστος;

Βεβαίως, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ τρεμοῦλα, ποῦ δοκιμάζομεν εἰς τὸ κρύον, εἶναι τόσο χρήσιμος, καθὼς ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα, ἐν τούτοις εἶναι πάντοτε χρήσιμος.

“Ἡ τρεμοῦλα μᾶς ἀναγκάζει νὰ προσέξωμεν, ὅτι κρυώνομεν καὶ ὅτι πρέπει νὰ προστατεύσωμεν τὸν ὀργανισμὸν μας ἀπὸ τὸ κρύον. Τὸ πολὺ ψύχος κοιμίζει καὶ ναρκώνει συνήθως τὸν ἐγκέφαλον. Λοιπόν, ἡ τρεμοῦλα χρησιμεύει ἴσως διὰ νὰ κρατῇ τὸν ἐγκέφαλον ἔξυπνον καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, ὅτι πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ κάτι.

“Ἐξ ἄλλου ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι λόγοι, διὰ τοὺς ὁποῖους ἡ τρεμοῦλα εἶναι χρήσιμος.

“Ὅπου ἕνας μῦς ἐργάζεται, ἐκεῖ παράγεται θερμότης καὶ ἀληθινὰ μέγα μέρος τῆς θερμότητος τοῦ σώματος παράγεται εἰς τοὺς μῦς, τοὺς ὁποῖους ὀνομάζομεν: «εἰσίαν τοῦ σώματος». “Ἡ τρεμοῦλα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ πολλὰ, πέρα πολλὰ καὶ γρηγοροὶ κινήσεις τῶν μυῶν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, καὶ μερικὰς μάλιστα φορές αἱ κινήσεις αὐταὶ εἶναι καὶ κανονικαί, καθὼς συμβαίνει εἰς τὸ τρέξιμον τῶν δοντιῶν. Λοιπόν, ἐνῶ ἡ τρεμοῦλα μᾶς εἰδοποιεῖ, ὅτι κρυώνομεν, ταυτοχρόνως μᾶς θερμαίνει, διότι αἱ κινήσεις αὐταὶ τῶν μυῶν παράγουν θερμότητα.

Εἰμπορεῖ, λοιπόν, νὰ εἰπῇ κάποιος, ὅτι, διὰν ἕνας ἄνθρωπος δὲν θέλῃ νὰ κινήσῃ τοὺς μῦς του διὰ νὰ ζεσταθῇ καὶ μένῃ ἀκίνητος, τότε ὁ ἐγκέφαλος κάμνει τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο, ποῦ δύναται καὶ, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὸς κινεῖ τοὺς μῦς μὲ τὴν τρεμοῦλαν, καὶ τοιοῦτοτρόπως παράγει μικρὰν θερμότητα.

— Εἰς τί ὠφελοῦν τὰ ὀπωρικά;

Τὰ ὀπωρικά εἶναι, βεβαίως, πολὺ συντελεστικά διὰ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου· ἡ φύσις διὰ τῶν ὀπωρικῶν ἠθέλησε νὰ παραγάγῃ τὴν ὑγίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ ὀπωρικά ὠφελοῦν τὸν ὀργανισμὸν πρῶτον μὲν μὲ τὰς τονωτικὰς οὐσίας, τὰς ὁποῖας ἔχουν, ἔπειτα δὲ διότι βοηθοῦν εἰς τὴν πέψιν τῶν ἄλλων τροφῶν μας. Τὰ ὀπωρικά ἐξ ἄλλου καταπαύουν τὴν δίψαν μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον. “Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ γίνεταί κατάχρησις, διότι προκύπτουν ἀσθένειαι.

Ο ΣΟΠΕΝ

Γνωρίζετε, βεβαίως, τὸν Σοπέν, πολλάκις θὰ ἔχετε ἀκούσει τῆς εὐμορφῆς μελωδίαις του νὰ τῆς παίζουσι στὸ πιάνο, σπῆτι σας ἢ στὸν κῆπον ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν.

Εἶναι δαιμόνιος μουσικός· ὅλοι ὅσοι γνωρίζουν μουσικὴν εἰμποροῦν νὰ ἐκτιμοῦν τὰ ἔργα του. Ἐγραψεν ὄραισιτάτας συνθέσεις καὶ κατέλαβε παγκοσμίαν φήμην.

Σήμερον ὅμως δὲν θὰ σᾶς ἀναλύσω τὰ ἔργα· θὰ σᾶς διηγηθῶ μόνον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός, διότι καὶ εἰς τὸν Σοπέν, καθὼς καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους, τὸ τάλαντόν του ἐφάνη εἰς πολὺ μικρὰν ἡλικίαν.

Ποῦ ἐγεννήθη.

Ὁ Φρειδερίκος Σοπέν ἦτο Πολωνός τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη δὲ εἰς τὸν μικρὸν πύργον Ζελάτσεβα Βόλα, κοντὰ εἰς τὴν Βαρσοβίαν, τὸ 1810. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Νικόλαος Σοπέν καὶ ἦτο οἰκοδιδάσκαλος τοῦ μικροῦ κόμητος Σκάρμπεκ, τοῦ ὁποῦοι κτῆμα ἦτο καὶ ὁ πύργος ἐκεῖνος.

Τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν του ὁ Σοπέν ἐπέρασεν εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον καὶ εἰς τὴν Βαρσοβίαν.

Εἰς τὸν πύργον μάλιστα ἐπαινε μέρους εἰς τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἐδίδεν ὁ πατέρας του εἰς τὸν μικρὸν κόμητα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμνε καὶ μουσικὴν, διότι πραγματικῶς ἡ ἀγαπητὴ του μουσικὴ τὸν εἴλκυσε πολὺ ἐνωρίς.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐκεῖνη, ποῦ τὸν ἠγαροῖσται περισσότερο, ἦτο νὰ πηγαίη νὰ ἀκούη καὶ νὰ συγκαθῆ τούς παραξένους καὶ μελαγχολικοὺς σκοποὺς τῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν θλιβεροὶ ἐξ αἰτίας τῆς δουλείας, τὴν ὁποῖαν τόσα χρόνια εἶχον ὑποστῆ.

Τὰ πρώτὰ του βήματα.

Ὁ μικρὸς Φρειδερίκος ἐγυμναζέτο εἰς τὸ πιάνο. Εἰς ἡλικίαν ὀκτῶ μόλις ἐτῶν παρουσιάσθη διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ δημόσιον εἰς κάποιαν συναυλίαν δι' εὐεργιστικὸν σκοπὸν.

Ἐνδεδυμένος, κατὰ τὴν ἀγγλικὴν συνήθειαν, μὲ ἓνα μεγάλο ἄσπρο γιακά, διὰ τὸν ὁποῖον ὑπερηφανεύετο, κατέβη καὶ ἐνεθουσίασε τὸ ἀκροατήριον ὅλο, πρὸ τοῦ ὁποῦοι ἐπαιξε τὴν συμφωνίαν τοῦ «Gygowets».

Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, πολλοὶ ἤρχισαν νὰ προσκαλοῦν τὸν μικρὸν Φρειδερίκον Σοπέν καὶ πρόσωπα ἐπίσημα τῆς Βαρσοβίας ἀνέλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸν νεαρότατον μουσικόν. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ πριγκίπισσα Τζεουερτίνσκα.

Γνωρίζομεν ἐπίσης, διὲν ὀλίγον ἀργότερον ὁ μικρὸς Σοπέν ἐχειροκροτήθη εἰς κάποιαν συναυλίαν καὶ ὡς συνθέτης ἐκ τοῦ προχείρου, ἐπαιξε δὲ, παιδί ἀκόμη, καὶ πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου.

Διάφορα ταξίδια.

Μόλις ἐτελείωσαν αἱ γυμνασιακαὶ του σπουδαὶ καὶ ἀποῦ ἔκαμε καὶ ἀρχετὰς μουσικὰς μελέτας, ὁ Φρειδερίκος Σοπέν, ὅταν ἦτο δεκαεπτά ἐτῶν, ἤρχισε νὰ γίνεται γνωστός

καὶ εἰς ἄλλους κῆλους, ὄχι τόσον περιορισμένους, ὅσον τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Βαρσοβίας.

Ἐταξίδευσεν εἰς Βερολίνον, ὅπου ἐγνώρισεν τὸν Μένδελσον, ἔδωσε συναυλίαν εἰς τὴν Βιέννην καὶ ἐπέτυχεν πολὺ μὲ τὰς «Variations» του διὰ τὸ πιάνο καὶ τὴν ὀρχήστραν. Αἱ «Variations» του ἦσαν τὸ δεύτερον ἔργον του καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀπεδεικνύετο ὁ Σοπέν ὡς πρώτης τάξεως συνθέτης. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ διεκρίθη μία νέα κατεύθυνσις εἰς τὴν μουσικὴν καὶ μία μεταρρυθμισις καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τεχνικὴν τοῦ πιάνου. Ὁ Σοπέν συνεδέθη καὶ μὲ τὸν Λίστι, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἤρχιζεν.

Ἡ πρόοδος τοῦ Σοπέν ἐξηκολούθησε καὶ ὁ μουσικός αὐτὸς ἐγινε παγκοσμίως γνωστός καὶ ἐδικαίωσε τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποῖας προέκάλεσαν ἡ παιδικὴ του ἡλικία.

ΝΕΣΣ ΠΑΣΥΓΑΡΧΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 356)

Ὅλα δι' ὄλους. Ἔτσι φρονεῖ ἡ θεωρὸς τῶν πευκῶν, βόσκουσα τὸ φύλλωμα, χωρὶς κἀνεὸς εἶδους διενέξεω διὰ τὰς προχείρους βούκας, ἀποῦ ἡ εἰσχωροῦσα εὐρίσκειται πάντοτε εἰρηρικῶς δεξιότητῃ εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῆς ἄλλης, ὡς νὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἰδίαν κατοικίαν της. Ξένη ἢ μέλος τῆς φυλῆς, ἔχει θέσιν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ θέσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἡ φωνὴ τῶν ἄλλων εἶναι καὶ ἡ ἰδική της, ἡ βουκὴ τῶν ἄλλων εἶναι καὶ ἡ ἰδική της, τόσον ὅσον τῆς ἀναλογεῖ, οὔτε περισσότερο, οὔτε καὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν μερίδα τῶν συνηθῶν ἢ τῶν τυχαίων συντροφισσῶν.

Ὁ καθεὶς δι' ὄλους καὶ ὅλοι δι' ἓνα ἕκαστον. Ἔτσι λέγει ἡ θεωρὸς, ἡ ὁποῖα κάθε βράδου ἐξοδεύει τὸ μικρὸν κεφάλαιον τῆς μετᾶς της εἰς τὴν εὐρυσίαν καταφυγίον, κάμμιὰ φορὰ καὶ ξένου πρὸς αὐτήν. Μόνη τί θὰ ἔκαμνε μὲ τὰ πενιχρὰ νήματά της; Τίποτε σχεδόν. Ἄλλ' εἰς τὸ ὑφαντουργεῖον εὐρίσκονται ἑκατοντάδες καὶ ἑκατοντάδες καὶ ἀπὸ τὰ μηδαμινὰ ὑλικά, τὰ ἐξυφασμένα εἰς ὑφανμα κοινόν, ἀποτελεῖται παχὺ σκέπασμα, κατάλληλον ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν χειμῶνα. Ἐργαζομένη δι' ἑαυτὴν ἕκαστη κάμπια, ἐργάζεται δι' ὄλας τὰς ἄλλας καὶ ὄλαι μαζί, μὲ παρόμοιον ζῆλον ἐργάζονται, ἡ κάθε μία ἰδιαιτέρως διὰ τὰς ἄλλας. Ὡ! τ' ἀτυχῆ ζῶα, ποῦ δὲν γνωρίζουν τὸ κτῆμα, γενήτορα τῆς διαμάχης! ὦ ζήλευτοὶ κοινόβιοι, ποῦ ἐφαρμόζουν καθ' ὅλην του τὴν ἀκρίβειαν τὸν τέλειον κοινωνισμόν!

Τὰ ἦθη αὐτὰ τῆς κάμπιας προκαλοῦν μερικὸς σκέψαις. Πνεύματα γενναϊόφρονα, παραγωγικώτερα διὰ χιμείρας, παρὰ διὰ τὴν λογικὴν, μᾶς προτείνουν τὸν κοινωνισμόν ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀντίδοτον εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἀτυχήματα. Εἶναι ἀρὰ γε ἐφαρμοστόν εἰς τὸν ἄνθρωπον; Ἀνέκαθεν ὑπῆρχον, ὑπάρχουσι δὲ καὶ τώρα καὶ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε εὐτυχεῖς συνεταιρισμοί, ὅπου ἐπι-

τυγχάνεται ἡ ἐν κοινῷ λήθη τῶν αὐστηροτήτων τῆς ζωῆς· ἀλλ' εἶναι δυνατόν ἀπ' αὐτοῦ νὰ κρίνη τις περὶ τοῦ γενικοῦ;

Αἱ κάμπιαι τῶν πευκῶν ἠμποροῦν νὰ μᾶς δώσουν ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτὴν πολυτίμους πληροφορίας. Ἄς μὴ κοκκινίσωμεν τὰς ὑλικὰς μας ἀνάγκας συμερίζεται καὶ τὸ ζῶον, παλαίει ὅπως καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πάνδημον τῶν ζῴων πανδαισίαν· καὶ ὁ τρόπος, καθ' ὃν λῦει τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως, δὲν εἶναι θέμα ἀξίον περιφρονησεως. Ἄς ἐρευνήσωμεν, λοιπόν, τὰ αἰτια, διὰ τὰ ὁποῖα τὸ κοινοβιακὸν σύστημα εὐρίσκειται ἀκμαῖον μεταξὺ τῶν θεωρῶν.

Μία πρώτη ἀπάντησις ἐπιβάλλεται· τὸ πρόβλημα τῶν τροφίμων, ὁ τρομερὸς αὐτὸς τοῦ κόσμου ἀναστάτης, ἐδῶ αἰρεται. Ἡ εἰρήνη ἐπικρατεῖ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ κοιλία εἶναι βεβαία νὰ πληρωθῆ χωρὶς διαπληκτισμούς. Μία βελόνη τοῦ πευκοῦ, καὶ οὔτε καὶ τόσο, ἀρκεῖ διὰ τὸ γεῦμα τῆς κάμπιας καὶ ἡ βελόνη αὐτὴ εὐρίσκειται ἐδῶ πρόχειρος εἰς ἀνεξάντλητον ἀριθμόν, σχεδόν ἐμπρὸς εἰς τὴν φλιάν τῆς κατοικίας. Τὴν ὄραν, ποῦ θὰ γεννηθῆ ἡ ὄρεξις, ἡ κάμπια ἐξέρχεται, παίρνει τὸ φρέσκο, ὀρμιαδιάζεται δι' ὀλίγην ὄραν καὶ ἔπειτα, χωρὶς κοπιώδεις ἀναζητήσεις, χωρὶς ἀντιζηλείας παρακάθεται εἰς τὸ γεῦμα. Ἀφθόνως ἐφωδιασμένον ἐστιατόριον κοτὲ δὲν λείπει· τόσον τὸ πευκὸν εἶναι μεγάλο καὶ πλουσιοπάροχον. Ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην βραδεία, ἐὰν ἡ τροφή λείψῃ, εἶναι κἀνεὶς βέβαιος, διὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ εὐρη φαγητὸν ὀλίγον παρέκει. Ἔτσι, λοιπόν, κάμμιὰ στενοχωρία δὲν ὑπάρχει διὰ τὸ παρὸν οὔτε καὶ διὰ τὸ μέλλον· ὅσον ἀφορᾷ τὰ τροφίμα, ἡ κάμπια εὐρίσκει φαγητὸν σχεδόν τόσον εὐκόλως, ὅσον καὶ ἀέρα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα προμηθεύει τὸν ἀέρα μὲ ἀφθονίαν, ἡ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προκληθῆ. Ἀσυναίσθητος, χωρὶς τὴν παρέμβασιν κάμμιας προσπαθείας ἢ καὶ κάποιας βιομηχανίας, τὸ ζῶον λαμβάνει τὴν μερίδα του ἀπὸ τὸ κατ' ἐξοχὴν ζωοπάροχον στοιχεῖον. Ἡ γῆ τοῦναντίον, φειδωλὴ εἰς ἀκρον, δὲν παρέχει τ' ἀγαθὰ της, εἰμὴ μόνον ριζομένη. Ἡκιστα εὐφρονος, διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὄλας τὰς ἀνάγκας, στέργει εἰς τὴν κατανομήν τῆς τροφῆς, μόνον διὰ μέσου τῶν ἀπνηγοτήτων τοῦ συναγωνισμοῦ.

Ἡ βούκα, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ κερδίσωμεν, γεννᾷ τὸν πόλεμον μεταξὺ καταναλωτῶν. Ἰδέτε δύο κανθάρους, συναντῶντας ταυτοχρόνως τμημα σκόληκος.

Εἰς ποῖον θὰ ἐπιδικασθῆ τὸ κομμάτι; Ἡ πάλη θὰ τὸ ἀποφασίσῃ, ἀνένδοτος, ἀγρία. Μεταξὺ τῶν πειναλέων τούτων, ποῦ τρώγουν μόνον κατὰ μακρὰ διαστήματα καὶ ὄχι κατὰ κόρον, ἡ συμβίωσις εἶναι ἀδύνατος.

Ἡ κάμπια τοῦ πευκοῦ ἀπηλλάγη τῶν ἀθλιότητων αὐτῶν. Δι' αὐτὴν ἡ γῆ εἶναι τόσον γενναϊόφρονος, ὅσον καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα· ἡ προμήθεια δὲν τῆ στοιχίζει περισσότερο τῆς ἀναπνοῆς. Καὶ ἄλλα παραδείγματα τελείου κοινωνισμοῦ ἠμποροῦμεν ν' ἀναφέρωμεν. Ὅλα ὅμως συναντῶνται μεταξὺ τῶν χορτοφαγούντων, ὑπὸ τὸν ἀδύνατον ὅμως ὄρον νὰ πλεονάζουν τὰ τροφίμα, χωρὶς τὸν πρόσθετον τῆς ἐπιδιώξεως μύχθον.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΕΣΣΗ Α. ΖΩΡΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗ

Προχθές σās ανέφερα μερικά παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔδειξαν, πολὺ μικρὰ ἀκόμη, τὴν φοβερὰν ἔξυπνάδα τῶν σήμερον θὰ ἀναφέρω καὶ μερικά ἄλλα ἀκόμη.

Ὁ Πασχάλ ἦτο ἀκόμη μικρὸ παιδί, διὰν εἶδε τὰ στοιχεῖα τῆς Εὐκλείδειου γεωμετρίας. Τὸ σανίδι τοῦ δωματίου του καὶ ἓνα κομμάτι κλωσίδας ἦσαν δι’ αὐτὸν οἱ διδάσκαλοι του. Δέκα ἐπὶ ἑπτὰ ἔτων ἔγραψε μίαν πραγματείαν διὰ τὴν τομὴν τοῦ κώνου.

Ἄλλος μαθηματικὸς, ὁ Γκάσος, ἓνα τμήμα τοῦ σοφοῦ του συγγράμματος, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἀργότερα, «Μαθηματικαὶ συζητήσεις», τὸ εἶχε γράψει, διὰν ἦτο ἀκόμη μαθητὴς καὶ μόλις ἐγνώριζε τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀριθμητικῆς.

Ὁ Ἀλέξιο; Κλαιρόλ, ὁ ὁποῖος ἀργότερον εἶχε κάμει κατὰ τὸ ἔτος 1736 μετὰ τοῦ Μωπερτίου, φυσικοῦ καὶ γεωμέτρου, τὴν καταμέτρησιν τοῦ μεσημβρινοῦ κύκλου εἰς τὴν Λατινίαν, εἰς ἡλικίαν 12 ἔτων ἀνέγνωσεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίοις μίαν πραγματείαν περὶ τόξων καὶ εἰς ἡλικίαν 18 ἔτων ὠνομάσθη μέλος τῆς ἀκαδημίας.

Ὁ λόρδος Κέλβιν, ὁ διάσημος Ἄγγλος φυσικός, ἐμβήκεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Γλασκώβης εἰς ἡλικίαν 10 ἔτων καὶ ἐνῶ ἦτο ἀκόμη παιδί, ἔλυσε τὸ πρόβλημα τοῦ σχήματος τῆς γῆς καὶ ἔγραψε 18 ἔτων πραγματείαν διὰ τὴν θεωρίαν τῆς θερμότητος.

Ὁ Τουρκουάνος Τάσος, διὰν ἀκόμη ἦτο 6 μηνῶν, εἶχεν ὁμιλήσει, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤρχισε νὰ μελετᾷ, κατὰ τὸ ἑβδομὸν ἔκαμνε ποιήματα μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἠγόρευεν. Ἐπειτα εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον εἰς ἡλικίαν 13 ἔτων καὶ 17 ἔτων συνέθεσε τὸ ἔργον «Φινάλδο».

Ὁ Ἄγγλος ποιητὴς Πόλεξ ἤρχισε δώδεκα ἔτων νὰ δημιουργῇ, ὁ δὲ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἤρχισε νὰ κάμῃ ποιήματα 14 ἔτων.

Ὁ Θωμάς Σάττερτον, ὁ γνωστὸς Ἄγγλος ποιητὴς, ὁ υἱὸς πτωχοῦ καλλιτέχρου, ὅτε ἦτο 11 ἔτων συνέγραψεν ἓνα ποίημα σατυρικὸν καὶ ὅταν ἦτο 14 ἔτων ὡς γραφεὺς δικηγορικοῦ γραφείου εἰς τὴν πόλιν Μπριστόλ, εἶχε συγγράψῃ ἑσπερὰν παλαιῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα δὴθεν προήρχοντο ἀπὸ χειρόγραφου τοῦ 15 αἰῶνος.

Ἡ παραποίησις αὐτῆ ἀνεκαλύφθη κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ποιημάτων αὐτῶν καὶ δι’ αὐτὸ ὁ ποιητὴς τῶν ἀπεδιώχθη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ καταδιώχθη, ἐνῶ τὰ ποιήματά του ἐκίνα ἦσαν πρωτοφανῆ διὰ τὰς ἰδέας των καὶ διὰ τὴν τέχνην των.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

Κάθονται τὰ παιδιά, ποῦ θὰ παίξουν τὸ παιγνίδι αὐτό, γύρω-τριγύρω καὶ σχηματίζουν κύκλον. Κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά παίρνει καὶ ἓν ὄνομα μετάλλου, ὀνομάζεται δηλαδή χαλκός, ἀργυρὸς, σίδηρος, χρυσός, χαλκῆρ καὶ τὰ παρόμοια. Μόνον δύο παιδιά δὲν παίρνουν ὀνόματα μετάλλων καὶ τὸ

ἐν ἑξ ἑαυτῶν ὀνομάζεται νάνος καὶ τὸ ἄλλο γίγας. Ὁ νάνος μένει μέσα εἰς τὸν κύκλον, ὁ γίγας περιφέρεται ἔξω ἀπ’ αὐτόν.

Ὁ γίγας τότε λέγει εἰς τὸν νάνον :

— Νάνε, ἄφησέ με νὰ ἔμβω μέσα εἰς τὸ βουνό σου, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ μέταλλα.

— Καὶ τί μέταλλα θέλεις ;

— Θέλω σίδηρον διὰ νὰ κάμω ὄπλα, χρυσόν, ἀργυρον καὶ νίκελ, διὰ νὰ κάμω νομίσματα, χαλκὸν διὰ νὰ κάμω σκευή.

Τότε ὁ νάνος λέγει τὸ ὄνομα ἑνὸς μετάλλου. Τὸ παιδί, ποῦ ἀντιπροσωπεύει τὸ μέταλλον ἐκεῖνο, πρέπει ἀμέσως νὰ σηκώσῃ τὸ χεῖρ του καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ παιγνίδι. Ἄν δὲν τὸ κάμῃ, βγαίνει ἀπὸ τὸν κύκλον.

Τὸ παιδί, ποῦ θὰ μείνῃ περισσότερον εἰς τὸν κύκλον, καρδίζει καὶ γίνεται νάνος.

ΑΙ ΦΥΛΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Γνωρίζετε, ὅτι διακρίνεται ἡ ἀνθρωπότης εἰς πέντε φυλάς, δηλαδή εἰς πέντε μεγάλας οἰκογενεῖας, αἱ ὁποῖαι διαφέρουν

μεταξύ των κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου καὶ τὰ χαρακτηριστικά.

Εἶναι αὐταὶ ἡ Κασκασί, ἡ Αἰθιοπική, ἡ Μαλαϊκή, ἡ Μογγολική καὶ ἡ Ἀμερικανική.

Σήμερον σās παραθέτομεν δύο εἰκόνας τῆς Ἀμερικανικῆς φυλῆς καὶ τῆς Μογγολικῆς.

Ἡ Ἀμερικανική φυλὴ ἔχει μεγάλο πρόσωπον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι πλατὺ, μῆλα κατακτὰ καὶ μέτωπον χαμηλόν. Εἰς τὴν φυλὴν αὐτὴν ἀνήκουν, καθὼς καὶ τὸ ὄνομά της τὸ φανεροῦναι, οἱ Ἀμερικανοί, ἀλλ’ οὐχ οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν Εὐρώπην μετηνάστευσαν εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, τοῦς ὁποῖους εἶδεν ἐκεῖ ὁ Κολόμβος, οἱ αὐτόχθονες δηλαδή τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ γηγενῆ Ἀμερικανὸν μετὰ τὴν κολεμικὴν του ἐνδομασίαν.

Ἡ Μογγολικὴ φυλὴ ἔχει τὰ ἑξῆς διακριτικά : πρόσωπον μεγάλο καὶ πλατὺ, ἐπίσης μῆλα μγάλα, μύτη πλατειά, τὰ μάτια ἀπέχουν τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο πολὺ, κάτω σιογόνα ἐξέχουσιν. Εἰς τὴν φυλὴν αὐτὴν ἀνήκουν οἱ Κινεζοὶ, οἱ Ἰάπωνες καὶ τινὰ ἄλλα ἔθνη. Ἡ β’ εἰκὼν μας παριστᾷ Κινεζὸν μανδαρίνον.

ΩΡΑΙΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸν Ἰσοκράτην τὸν εῤῥότα παρουσιάσθη ὡς μαθητὴς κάποιος φλύαρος καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἐξήτησε διπλάσια δίδακτρα.

— Καὶ διατί ζητεῖς μόνον ἀπὸ ἐμὲ διπλᾶ δίδακτρα ; τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— Διότι σὲ μόνον ἔχω νὰ διδάξω καὶ διπλᾶ πράγματα : νὰ ὁμιλῆς καὶ νὰ σιωπῆς.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Ἡ Μαρίκα εἶναι πολὺ περίεργος κόρη. Ἐνῶ ἡ μητέρα της γράφει ἓνα γράμμα, ἐρχεται μία φίλη της, διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Ἡ μητέρα τῆς Μαρίκας τελειώνει βιαστικὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν κλείει εἰς τὸν φάκελλον, τὴν δίδει εἰς τὴν κόρην της καὶ τῆς λέγει :

— Πήγαινε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἔως δίου ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Τρέξε τὴν γρήγορα, διότι εἶναι βιαστική.

Ἡ Μαρίκα ὑπήκουσεν. Ὅταν ἡ ἐπισκέπτρια ἔφυγεν, ἡ μητέρα φωνάζει τὴν κόρην τῆς.

— Μαρίκα, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐλησμόνησα νὰ βάλω τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν φάκελλον.

— Ναι, μητέρα, τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ αὐτό. Ὁ φάκελλος ἦτο ὅλος διόλου λευκός, δὲν εἶχε γραμμένην κάμμιν διεύθυνσιν.

— Καὶ διατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες, ἀλλὰ τὴν ἀφήκες ἔτσι εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ;

— Ἐνόμωζα, ὅτι τὸ ἐκάματε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ μὴ μάθω ποῦ στέλλετε τὸ γράμμα.

ΠΟΥ ΗΤΟ

— Κύνταξ τί ὄραται εἶναι ἡ εἰκὼν αὐτῆ ; φανεροῦναι τὸ κῆτος καὶ τὸν Ἰωάν.

— Τὸ κῆτος τὸ βλέπω, μὰ δὲν βλέπω τὸν Ἰωάν.

— Καλέ, μὰ πῶς θέλεις νὰ τὸν ἴδῃς, ἀφοῦ εἶναι μέσα εἰς τὸ κῆτος ;

ΔΙΑΤΙ ΕΙΣ ΕΚΕΙΝΟΝ

Ἡ θεῖα, ποῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἓνα ταξίδι, ἔφερεν εἰς τὴν ἀνεμῖκίαν της διάφορα παιγνίδια καὶ ἓνα τύμπανον.

— Σὲ ποῖον τώρα νὰ τὸ δώσω οὐτό ; ἐρωτᾷ ἡ θεῖα.

— Δώσέ το εἰς τὸν Μίμη, ἀπήγγησεν ὁ πατέρας : εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ τὸ σπᾷσῃ γρηγορώτερα ἀπὸ τοῦς ἄλλους.

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 358)

— Νομίζω, ότι ή 'Ιλζα θα μᾶς προξενήσῃ πολλές στενοχωρίας, εἶπεν ἡ διευθύντρια σκεπτική· εἶναι πεισματάρικα καὶ δὲν δέχεται οὔτε τὴν μικροτέραν παρατήρησιν.

— 'Αλλ' εἶναι καλὴ καρδιά, εἶπεν ἡ δ. Γκοσίου· δὲν ἔχω ἀκόμη κᾶμμίαν ἀπέδειξιν, ἀλλὰ τὸ διαβάζω εἰς τὰ ὠραία τῆς καὶ εὐκρινῆ μάτια. Εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι δὲν ἀπαιτῶμαι καὶ νομίζω, ὅτι μὲ τὴν αὐστηρότητά δὲν θὰ εἰμπερέσωμεν νὰ τὴν διορθώσωμεν καὶ νὰ περιορίσωμεν τὸ πάσμα τῆς.

— Εἶμαι αὐτῆς τῆς ιδέας, εἶπεν ὁ καθηγητῆς τῶν γαλλικῶν· θὰ ἰδῆτε, κυρία μου καὶ κύριοι, ὅτι ἡ δ. 'Ιλζα θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν τὸ στολίδι τοῦ οἰκοτροφείου μας. Μὲ ποῖαν χάριν ὀμιλεῖ τὰ γαλλικά! πόσον ὠραία ἐκλέγει τὰς λέξεις! ὦ! αὐτὴ εἶναι πολὺ ξευπνὴ!

Ὁ καθηγητῆς αὐτὸς ὠμίλησε μὲ ἐνθουσιασμένον καὶ ἔκαμνε ζωηρὰς χειρονομίας.

— Ἐπιθυμῶ πάρα πολὺ νὰ γίνῃ ὅπως λέγετε, εἶπεν ἡ διευθύντρια καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς. Θὰ τὴν ἀγαπῶμεν καὶ θὰ τῆς φερώμεθα μὲ ἐπιείκειαν, καὶ ἴσως κατορθώσωμεν ἡ 'Ιλζα νὰ γίνῃ εὐπειθῆς καὶ λογικῆ.

Ἡ 'Ιλζα κατὰ τὸ μεσημβρινὸν τραπέζι ἀπέδειξε καὶ πάλιν πόσον ἡ διευθύντρια εἶχε δίκαιον, ὅταν ἔλεγεν, ὅτι ἡ νέα μαθήτρια δὲν ἐδέχετο παρατηρήσεις.

Ἐκράτει τὸ πηροῦνι ἀσχημα, αἱ ἀκραὶ τῶν δακτύλων τῆς σχεδὸν ἤγγιζον τὰ φαγητά. Τὰ λαχανικά ἐτρωγε μὲ τὸ μαχαίρι καὶ τόσον ζεστά, ὥστε κᾶμμίαν φοράν ἔκαίετο καὶ τὰ ἐβγαζεν ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Ὅταν δὲ ἐτρωγεν, ἐσχυπε πρὸς τὸ πιάτο τῆς τόσον βαθειά, ὥστε ἐνόμιζε κανεῖς, ὅτι ἦτο διαρκῶς πεινωμένη.

— Πάρε μίαν καλὴν στάσιν, παρατήρησεν ἡ διευθύντρια· δὲν εἶναι διόλου ὑγιεινὸν νὰ στέκεται κανεῖς τόσον σκυφτά.

— Ἔτσι τρώγω πάντοτε, ἀπήντησε.

— Ναί, ἔτσι τρώγεις, παιδί μου, ἀλλὰ ἐδῶ θὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔθιμα, ποῦ ἔχομεν. Εἰς τὸ σπίτι σου ἐπιανεῖ ἔτσι τὸ πηροῦνι καὶ ἐτρωγες μὲ τὸ μαχαίρι;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ 'Ιλζα· ὁ πατέρας ποτὲ δὲν μοῦ ἔκομε κᾶμμίαν παρατήρησιν καὶ ἦτο εὐχαριστημένος, ὅταν τὸ φαγητὸν μοῦ ἤρεσκε.

— Καὶ ἡ μητέρα σου δὲν σοῦ ἔκαμνε κᾶμμίαν παρατήρησιν;

Ἡ 'Ιλζα ἐσιώπησε. Δὲν ἠθέλε νὰ εἰπῇ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἰπῇ ψεῦδος. Διότι ἡ μητέρα τῆς πολλὰς φορές τῆς ἔκαμνε παρατηρήσεις καὶ ἐκείνη ἀπαντοῦσε:

— Ἐάν πάντοτε μοῦ λές αὐτά, μάθε, ὅτι δὲν θὰ φάγω.

Ἡ διευθύντρια ὠμίλοῦσε σιγά, διὰ νὰ μὴ ἀκούουν αἱ ἄλλαι μαθήτριαι. Εὐχαριστήθη πολὺ ὅταν εἶδεν, ὅτι ἡ 'Ιλζα ἐσιώπησε, διότι, ἔάν ὠμίλει, θὰ ἦτο ἐναντίον πρὸς τὴν παποιθήσιν, ποῦ εἶχε.

— Τώρα τρώγε, κόρη μου· μὲ τὸν καιρὸν θὰ συνειθίσῃς εἰς ὅλα, μετὰ ὀλίγας ἐβδομάδας ὅλαι αἱ ἐλλείψεις σου θὰ διορθωθῶσιν καὶ κανεῖς πειὰ δὲν θὰ σὲ μαλώνῃ· δὲν εἶναι ἔτσι;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπήντησεν ἡ 'Ιλζα καὶ ἔβλεπε μὲ χαμηλωμένα μάτια καὶ μὲ λυπημένον πρόσωπον εἰς τὸ πιάτο τῆς.

— Ἐάν κομμάτι κοπιώσης, θὰ πᾶνε ὅλα καλά.

Ἡ 'Ιλζα ἐσιώπησε· φυσικὰ ἐνόμιζεν, ὅτι τῆς ἔκαμναν τὴν μεγαλειτέραν ἀδικίαν. Διὰ τί δὲν ἔπρεπε νὰ τρώγῃ ἀφελῶς; Ὁ πατήρ τῆς πάντοτε ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι σὰν κοδχλα, καὶ τώρα ὅτι καὶ ἂν ἔκαμνε καὶ ὅπως καὶ ἂν τὸ ἔκαμνε, εὐρίσκατο κᾶτι γιὰ νὰ τὴν κατηγορήσουν.

Μόλις ἐτολμοῦσε νὰ φάγῃ κᾶτι, ἀμέσως τὴν ἔκαμνε παρατήρησιν. Ὡ! ἂν αὐτὸ ἐξακολουθεῖ, θὰ προτιμῶσα νὰ πεινῆ.

Τὸ βράδυ, ὅτε ἡ Νέλλη καὶ ἡ 'Ιλζα ἐπηγάσαν διὰ νὰ κοιμηθοῦν καὶ ἡ δ. Γκοσίου ἔκαμνε τὸ γυρὸν τῆς, ὅτε ἔσθυσαν τὸ φῶς καὶ ὅλα μέσα εἰς τὸ εἰκοτροφεῖον ἐσιωποῦσαν, ἐφώνησεν ἡ Νέλλη:

— Εὐπνα, 'Ιλζα.

— Καλά, ἀπήντησεν ἐκείνη, καὶ γιὰ τί;

— Ἐνδύσου ν' ἀνοιξοῦμε τὴν μικρὴ κασσετίνισκα.

— Μὰ εἶναι σκοτεινά, εἶπεν ἡ 'Ιλζα.

— Ἀχ! ἄφησε, ἐγὼ ἔχω φῶς.

Ἐλαφρὰ καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ κανεῖς, κατέβη ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς καὶ ἐπῆγε βαδίζουσα μὲ τὰς ἀκρας τῶν ποδῶν ἔως εἰς τὸ τραπέζι τῆς. Ἐπῆρεν ἕνα κηρί καί, ἀφοῦ τὸ ἠναψεν, ἔβαλεν ἕνα βιβλίον ἐμπρὸς, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ φῶς ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Δὲν εἶναι ὠραία ἔτσι; Ἐλα γρήγορα.

Ἐσπρωξε τὴν 'Ιλζαν, ἡ ὁποία γρήγορα ἐνεδύθη.

— Ποῦ ἔχεις τὸ κλειδί;

— Ἐδῶ εἶναι, ἀπήντησεν ἡ 'Ιλζα καὶ τὸ ἐτρέθηξε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν τῆς· θέλω μόνη μου νὰ τὸ ἀνοιξῶ.

Ἡ Νέλλη ἐφώνησε μὲ τὸ κηρί καὶ ἐκράτει τὸ χέρι τῆς ἐμπρὸς, σχυμμένη δέ, ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν νὰ ἴδῃ τοὺς θησαυρούς, τοὺς ὁποίους ἡ 'Ιλζα θὰ ἐβγαζεν ἀπὸ τὴν κασσετίνισκαν ἐκείνην.

Ἐν τούτοις, ἐπᾶνῃ πολὺ ἀπελπισμένη καὶ ἐκπληκτος, ὅταν ἡ 'Ιλζα ἤρχισε νὰ βγάξῃ τὰ διάφορα πράγματα ἀπ' ἐκεῖ. Ἐκεῖνα, τὰ ὁποία ἐπαντάζετο ἡ Νέλλη, καὶ τὰ ὁποία ἀγαποῦσε, δὲν ἐβγαίνον ἀπὸ τὸ κουτί ἐκεῖνο.

— Δὲν ἔχεις κανένα γλύκισμα; ἠρώτησεν.

Ἐρρίψε τὰ χωρὶς ἀξίαν ἐκεῖνα πράγματα ἔξω καὶ ἐσκάλιζε μόνη μὲ τὰ χέρια τῆς τὸ βάθος τῆς κασσετίνισκας.

— Ἀχ! ἄχ! ἐφώνησεν ἔπειτα μὲ τρόμον καὶ ἔτυρεν ἔξω τὸ χέρι τῆς. Τί ἔχει; λοιπὸν καὶ ἐτσιμπήθηκα;

Καὶ πράγματι μίαν σταγὼν αἵματος ἔσταξεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά τῆς. Ἡ 'Ιλζα δὲν ἐνόησεν ἀπὸ ποῦ προήλθεν ἐκεῖνο τὸ τσίμπημα, ἔως ὅτου καὶ ἡ ἴδια παρατήρησεν εἰς τὴν κασίτσα καὶ ἀντελήφθη τὴν ἀφορμὴν.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Η ΚΑΤΣΟΥΦΙΑΡΑ

Δὲν ἀγαπῶ, βέβαια, τὴν δεξυθυμον κόρην, μὰ, τί νὰ σᾶ; εἰπῶ; σιχαίνομαι ὅλος διόλου τὴν κατσοῦφιάρα.

Ἡ ὀργή, ὁ θυμὸς εἶναι ἐλαττώματα, διότι εἶναι κακὸς σύμβουλος, εἶναι ἀπέτομος, εἰμπορεῖ νὰ προξενήσῃ κακόν· ἀλλὰ ἐμπρὸς εἰς τὴν κατσοῦφά νομίζει κανεῖς, ὅτι εὐρίσκει εἰς αὐτὰ προτερήματα.

Ὁ θυμὸς τοῦλάχιστον εἶναι εὐκρινῆς καὶ μόνον δι' αὐτὸ τὸ προσόν του εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Καὶ πραγματικῶς, εἶναι ἀξίος τῆς συγγνώμης μας.

Ἡ κατσοῦφα ὁμως εἶναι ἄλλο πρᾶγμα: ὀργὴ ψυχρά, ἀσθενικὴ καὶ φωτιὰ σιγαλή, ἡ ὁποία δὲν κορώνει ἀμέσως, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ νὰ βασανίσῃ πλειότερον.

Ἡ κατσοῦφα εἶναι μία ὑποκριτικὴ ὀργὴ ἢ τοῦλάχιστον ὑκούλος, ἡ ὁποία κρύπτεται, δὲν ἐκδηλώνει τὴν ἀφορμὴν τῆς, δι' αὐτὸ εἶναι καὶ μισητῆ.

Εἶσθε μὲ κάποιον πρόσωπον δυσαρεστημένοι; ἔγινε κᾶτι ποῦ σᾶς ἐπείραξε; Πρῶτον ἀπ' ὅλα σκεφθῆτε, ὅτι ὅλα εἰς τὸν κόσμον δὲν ἔγιναν διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστοῦν, ἔπειτα μὴ κατσοῦφιάζετε πρὸς ἐκεῖνον, ποῦ σᾶς δυσηρέστησεν, ἀλλ' ἐξηγηθῆτε εὐθύς ἀμέσως.

Ἄν δὲν ταῦ εἰπῆτε τὸν λόγον τῆς κατσοῦφας σας, πῶς θέλετε νὰ τὸν φαντασθῆτε ἐκεῖνος καὶ νὰ τρέξῃ νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα, ποῦ σᾶς ἔκαμε;

Θέλετε νὰ σᾶ; εἰπῶ κᾶτι; Ἡ κατσοῦφα δὲν ὀμιλεῖ, διότι ἐντρέπεται νὰ ὀμιλήσῃ, διότι ἐντρέπεται νὰ δείξῃ τὴν ἀφορμὴν τῆς.

Ὅταν καταπατηθῆ κανεῖς ἀδικαιώμα σας, ὅταν σᾶ; προσβάλλουν, θυμώνετε, ἀλλ' ὅταν σᾶ; πειράξουν κάποιαν φιλοδοξίαν σας, κάποιαν μικροφιλοτιμίαν σας, τὴν ὁποίαν ἐντρέπεσθε νὰ τὴν παρουσιάσετε, τότε κατσοῦφιάζετε μόνον. Ἡ κατσοῦφα συνήθως δὲν ἔχει ἀφορμὴν δικαίαν.

Ἡ κατσοῦφα ἔχει ἕνα παράξενον ἰδίωμα· εἶσθε πειραγμένη αἴφνης ἀπὸ μίαν φίλην σας· θέλετε, λοιπὸν, νὰ κατσοῦφιάσετε πρὸς αὐτὴν καὶ ὁμως ἀρχίζετε πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὴν κατσοῦφα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας. Εἶσθε κατσοῦφιασμένη καὶ πρὸς ὅ,τι ἀγαπᾶτε.

Ἐκεῖνα, ποῦ ἄλλοτε σᾶς εὐχαριστοῦσαν, ἐκεῖνα, ποῦ σᾶς ἔκαμναν νὰ μειδιάτε καὶ νὰ εἶσθε εὐχαριστημένη: ἡ ἀγάπη τῶν γονέων σας, ἡ πρόδοός σας, τὰ προτερήματά σας, ὁ εὐμορφος καιρὸς, αἱ ἐκδρομαί, ὅλ' αὐτὰ τώρα εἶναι γιὰ σᾶ; τίποτε, σᾶ; προξενοῦν ἀηδίαν, τὰ σιχαίνεσθε καὶ μάλιστα τὰ βλέπετε ὅλα μαῦρα.

Ζεῦρετε πῶς μοιάζει αὐτό; ὦ; νὰ περπατεῖτε καὶ γύρω σας νὰ σκορπίζετε ὀμίλην, καπνὸν καὶ σύννεφα. Τότε παντοεινὰ μέσα εἰς τὸν σκοτεινιασμένον ἐκεῖνον ἀέρα ἀναπνέετε τὴν στενοχωρίαν του καὶ ὁμως πῶσ' ἀπὸ τὴν ὀμίλην σας αὐτὴν τὴν τεχνητὴν, ὑπάρχει γαλανὸς οὐρανός, ὠραία ἡμέρα, χαρὰ, ἀγαλλίασις.

Κα ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΚΥΦΟΣ

Ἐπῆρα μίαν φοράν εἰς πτωχὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦτο κυφὸς καὶ δὲν ἔγνώριζε κάμμίαν ἄλλην ἔργασίαν, παρὰ νὰ ψαρεύη μὲ ἓνα καλάμι.

Μίαν ἡμέραν μερικὰ ἀνόητα παιδιὰ διήρχοντο ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ὁ πτωχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐψάρευε, καί, ἐπειδὴ εἶδον τὴν κυφότητα αὐτοῦ, ἤρχισαν νὰ τὸν περιπαίζουν καὶ νὰ μὴ ἀφήνουν αὐτὸν νὰ ἐργασθῆ τὸν ἔρριπτον πέτρας καὶ τὸν ἀνησυχούν πολὺ.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη πράξις τῶν ἀνοήτων κούτων παιδίων δὲν ἦτο ποσῶς καλὴ. Ἐν τούτοις, ὁ πτωχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτο ὑπομονητικὸς καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ προσεποιεῖτο, ὅτι δὲν ἐβλάπεν αὐτὰ καὶ ὅτι δὲν τὰ ἤκουεν, εἰς τρόπον, ὥστε ἐβαρύνθησαν πλέον νὰ τὸν ἐνοχλῶσι καὶ ὑπέστησαν ἄλλογον μακρότερον, πλησίον τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ παιζῶσιν.

Ἐνῶ λοιπὸν τὰ παιδιὰ ταῦτα ἔπαιζον, τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν ἔπεσε ἐξ ἀπροσεξίας ἐντὸς τῆς θαλάσσης, εἰς μέρος ἀρκετὰ βαθύ, καὶ ἄλλογον ἔλειψε νὰ κνιγῆ, ἔαν ὁ κυφός, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄνθρωπος μνησικακός, δὲν ἔρριπτετο εἰς τὴν θάλασσαν παρθευθὲς διὰ νὰ τὸ σώσῃ, ἐκβιάλλων αὐτὸ εἰς τὴν ξηράν.

Ἰδόντα τοῦτο τὸ μικρὰ αὐτὰ παιδί, μετενόησαν ἄμέσως καὶ ἐζήτησαν εὐχαίρησιν ἀπὸ τὸν κολὸν τοῦτον κνίον, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτὰ ἓν καλὸν μάθημα τῆς γενναιότητος καὶ ἀμνησικακίας. Ἀφοῦ δὲ ἀπεμακρύνθησαν, ἔλεγον ἀναμεταξύ των :

— Δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ περιπαίξῃ ὁποιονδήποτε ἑλαττωματικὸν ἄνθρωπον, μήτε νὰ χαιρῇ διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, διότι τὸ μέλλον ἐκείτου ἀνθρώπου εἶναι ἀγνωστον, καὶ τὸ παράδειγμα μᾶς εἶναι πρόσφατον.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον ποτὲ πλέον εἰς τὸ ἔξῃ δὲν θὰ πειράξω κανένα ἑλαττωματικὸν ἄνθρωπον, ἀπεκρίθη τὸ μικρότερον παιδίον.

— Μήτε ἡμεῖς, μήτε ἡμεῖς, ὅχι μόνον δὲν θὰ πειράζωμεν, μήτε θὰ περιπαίζωμεν ἑλαττωματικὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἀκόμη θὰ τὸν βοηθῶμεν καὶ θὰ προσταταίωμεν αὐτόν, ἂν κἀνὴν ἀνόητον παιδί, ὅπως ἤμεθα ἡμεῖς εἰς τὴν ἀρχήν, τολμήσῃ νὰ τὸν περιπαίξῃ ἢ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, ἐπεκρίθησαν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ) ΜΑΡΙΑ Β. ΝΟΤΤΕΡ

Ἡ ΚΑΚΗ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΕΦΗ

Ἡ μικρὸς Νίκος ἔχουσε ἐξ ἀπροσεξίας ἐπὶ τοῦ τῆκετος ἄλλογον βλαίον. Αἰσχυνοθεὶς διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του καὶ θέλων νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ κακόν, προσήρμοσεν ἐπὶ τοῦ κηλιδαμένου μέρους ἓν φύλλον χάρτου. Ἄλλομονον ! τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἡ κηλὶς τοῦ βλαίου εἶχε μεταδοθῆ εἰς τὸν λευκὸν χάρτην.

— Ἡ κηλὶς αὕτη εἶναι πολὺ πείσμων, διανοήθη ὁ Νίκος, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ θὰ τὴν ἐξελίψω ἐντελῶς.

Καὶ προσήρμοσεν ἓνα νέον φύλλον χάρτου, χονδρότερον τοῦ πρώτου.

Τὴν ἐπαύριον, διὰν εἶδεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ χάρτης εἶχε κηλιδαθῆ, μεγάλως ἐξαπλόγη.

— Τέκνον μου, τὸν εἶπεν ὁ πατήρ του, ἡ κηλὶς αὕτη τοῦ βλαίου εἶναι ἡ ζῶσα εἰκὼν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον μεταδίδεται εἰς ἕκαστον, ὅστις ἤθελε τὸ πλησιάσει. Ἐάν ἐπιθυμῆς νὰ διατηρῆς πάντοτε τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας σου, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃς πάντοτε νὰ συναναστρέφῃσαι μ' ἀνθρώπους διεφθαρμένους.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) ΕἶΜΑ ΤΟΥ ΒΕΙΣΕΡΟΥ

ΝΕΚΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Στὴ γέννησι τῆς κόρης ὅλα τὰ λουλούδια ἔσκυψαν τὸ κεφάλαιόν τους γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὴ χαριτωμένη ἀδελφή τους. Ἐμπιστεύθηκε τὰ χεῖρά της εἰς τὴν χασὴ, κ' ἐκείνη γιὰ εὐγνωμοσύνη ἀπέλαβε νὰ τὴν ὀδηγῇ καὶ νὰ σκορπίσῃ ἀνθὸς εἰς μακροσμένον δρόμον τῆς ζωῆς της.

Τὸ σιγαλὸ ἀρκετὸ ἦταν ἐνεργητικὸ εἰς τὴν ἀθήφα ἐκείνη ἵπαρξι, μὰ σ' ἓνα εὐσημὰ του δυνατὸ τὸ τριφερόν βλαστῆρα μαρτύρηκε, ἡ κόρη κοιμήθηκε ! Ἐπὶ τὸς ὁ θάνατος τῆς παιδοῦλας !

Τὰ λουλούδια μὲ λύπη κντιάζοντε τὴν ἀμοιρῆ ἀδελφή τους, ποῦ ἡ γλωρὴ καὶ μαρμαρωμένη της ὄψι ἔχει τὴ θλιμμένη εἰμορφιά τῶν λουλουδιῶν, ποῦ πεθαίνουσι πρὶν ἀνθίσουν. Καὶ τὸ γλωρὸ ἐκεῖνο πρόσωπο μὲ τὴν ἀχρόσταμνη εἰμορφίαν ἀντανάκλῃ μιά θεία ἀνταύγια κνρινόλευκη καὶ ἀσπίλη εἶναι τὰ δισφαινα πέταλα τῶν λευκῶν ρόδων, ποῦ στολιζοῦνε τὸ φέρετρό της. Τὸ μέτωπό της στολιζεὶ σιφάνι λεμονιάς, ποῦ εὐδνάζεται μαγικὸ εἰς τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς της. Τὰ κνρινόλευκα χερσῖα της μαζί μὲ τὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας εἶναι ἑναμένα σ' ἀτελεύτητη προσεχί. . .

Στὸ πένθιμο λυγρὸς τοῦ δειλινοῦ ἀκνίετο εἶν ἀντιλαλιά μεγαλοκὰ νὰ κνταῖ τὸ σήμαντρο. Γλυκὰ μοιρολεγῆ στὸν μενιζεδνιο σέφανὸ καὶ σκορπίζει ἐλόγυρα μιά ἀνέφραση θλίψι γιὰ τὸ θάνατος τῆς κόρης, ποῦ μοιρῆ εἶν μαῆμα ἀλόλευκου ρόδου.

Παίρνουσι τὴν κόρη νὰ τὴ θάψουσι· τρῆζει ὀλοένα τὸ δνταχο σαΐδαμα εἶν νὰ κνταλαβαῖνη τί ἀγγελοδὶ αἰθέριο κρατῆ εἰς τὴν παγκρῆ ἀγκαλιά του. Τὴν κντιβάζουσι εἰς μνήμα· τ' ἀηδῶσι σιματαῖ, ποῦ πρῶτοπο θρηπασε τὴν ἀδικο γομὸ τῆς παιδοῦλας. Τὸ γῶμα δνχρῆτογο ἀγκαλιάζει τὸ πογρῶ της εἶμα, ὑπερῆσανο γιὰ τὴν πορθευιά, ποῦ δέχθηκε στὰ κρῖα του εἰλόγυρα.

ΕἰΣΗΡΤΗΣ ΤΡΑΤΣΙΚΑ

— Ποιὸ εἶναι αὐτὸ, ποῦ κλαῖει τόσον πικρὰ καὶ ταῖνει δειλὰ-δειλὰ τὸ κντρινιασμένο χεῖρ του πρὸς τοὺς διαβάτας ;

— Ὦ ! εἶναι τὸ πτωχὸ, τὸ ὁποῖον χθὲς ἀκόμη ἔχασε καὶ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἦτο ἡ μόνη του παρηγοριά στὸν κόσμον.

— Καὶ τῆρα τί ζητεῖ ἀπὸ τοὺς διαβάτας ;

— Ἐλεημοσύνη, μικρὸ μου ἀδελφέ.

— Καὶ γιατί δὲν τὸ δίδουσι οἱ διαβάται ;

— Διότι εἶναι ἀσπλαχνοὶ . . .

— Καὶ πεινᾷ ἀρὰ γε ;

— Βεβαίως θὰ πεινᾷ, ἡ μητέρα του δὲν τὸ ἀφήκε χρήματα.

— Ὦ, τὸ δύστηχο ! θὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης !

— Ζεῦρετε τί σκέφθηκα, Γιώργο ; νὰ πᾶμε σπῖτι, ν' ἀνοιξοῦμε τὸν κουμπαρᾶν μας καὶ νὰ δώσοῦμε τὰ χρήματα, τὰ ὁποία συνάζομεν, εἰς αὐτὸ τὸ πτωχὸ.

— Καλὰ λέγεις, Τσιτό, ἀπήντησαν ὁ Γιώργος καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν οἰκίαν των νὰ φέρουσι τὰ χρήματά των. Ἀλλὰ νὰ λάβωμεν καὶ τὴν ἀδειαν τῆς μητρὸς μας, εἶπεν ὁ Γιώργος καὶ ἂν μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ κῶρωμεν.

Διηγήθησαν, λοιπὸν, ὅλα εἰς τὴν μητέρα των, ἡ ὁποία ὄχι μόνον τὰ ἔδωκε τὴν ἀδειαν, ἀλλὰ τὰ ἐπήνεσε διὰ τὴν καλήν των καρδίαν. Τὰ παιδιὰ, λοιπὸν, ἔλαβον τὰ χρήματα καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τὸ πτωχὸ. Ὅταν τὸ ἐσπίρως ἐπέστρεψεν ὁ πατήρ των ἀπὸ τὴν ἔργασίαν του, εἶπεν τὰ παιδιὰ τὴν πρᾶξιν των, ὁ δὲ πατήρ των τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ ἔφερον ἀπὸ ἓνα ὄρατον δῶρον.

ΓΕΡΤΣΖ ΔΕΛΟΙΝ

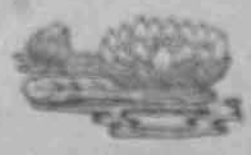
ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

(Παράδοσις)

Ἐπῆρα μίαν φοράν μιά πτωχὴ μικρὰ κόρη, ἥτις ἀπόλασε τοὺς γονεῖς της. Ἐξοσκομένη χωρὶς δευλὸν καὶ κατοικίαν, περιεπλανᾶτο εἰς τοὺς ἀγρούς. Δὲν εἶχε τίποτε, παρὰ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποία ἔφορει καὶ ἄλλογον ἄριον. Εἰς πτωχὸς, διοβαίνων εἰσθῆν, τὴν ἐζήτησε νὰ φάγῃ, καὶ αὕτη τὸ ἔδωκε τὸν ἄριον της.

Μία μικρὰ κόρη, τρέμουσα τοῦ ψύχους, τὴν ἐζήτησε ἐνδύματα καὶ αὕτη τῆς ἔδωκε τὸν πῖλον καὶ τὴν ἔσθητά της. Ἐπειδὴ δὲ διέβαινον ἀπὸ ἓνα δένος καὶ ἔκομε πολὺ ψύχος, ἐσκέφθη, ὅτι θὰ δινηθῆ νὰ κοιμηθῆ ἐπὶ σπορῶ φύλλον καὶ οὕτως ἤρχισε νὰ κοιμᾶται. Ἀλλ' ἔφερα βίβει νὰ πίπτουσι ἀπὸ τὴν σέφανόν, ὡδὲν βροχή, δστέρες. Παρατηρήσασα δὲ οὕτως, εἶδεν ὅτι ἦσαν χροσὰ κνμίσματα. Τὴν αὕτην στιγμήν εἶδεν ἐαυτὴν τὰ ἐνδύεται μὲ μίαν λομπρὸν λευκὴν ἔσθητον, γνμάτην ἀπὸ χροσόν, ὅστις ἔπεσε, καὶ τοῦοντοτῶπως εὐρέθη κλοσυία καθ' ὅλην τὴν ζωὴν της. Τοῦτο ὑπέροθεν ἡ ἀντα μοιρῆτῆς καλῆς της καρδίας.

(Μεστέφρασις) ΧΑΡΙΤΣΕΡΤΙΣ ΧΥΤΣΑΔΙΣ

Ὁ Ἄσ' ἀποστέλλει δι' ἐμοῦ τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν πρὸς ὅλους τοὺς ἀναγνώστὰς τοῦ *Παιδικοῦ*:
 « Προσφιλεῖς μου φίλοι, πόσα δι' ἡμᾶς χημάτια *ἐπιζητήσαν*! πόσα δι' ἡμᾶς βιβλία *μὲς ἐπιζητήσαν*! Δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς ἀντροπή, δὲν εἶναι ἀέτιμος, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, τὸ ἀκούωμεν τὸς λέξεις αὐτὰς; Δὲν θίγεται ἡ φιλανθρωπία σας καρδίαν, δὲν ἐννοεῖτε, βεβαίως, τοὺς δικαίους λόγους τοῦ ἀγαπητοῦ μας Φοίβου; Ἰδοὺ, ἀγαπητοὶ μου, ἐντὸς ὀλίγου τὰ σχολεῖα ἐρχίζουσι τὰ μεθήματα, τὰ πτωχὰ παιδιὰ περιμένουν νὰ στελλώμεν τὰ ὑφ' ἡμῶν ὁμογεθῆτα βιβλία. Βεβαίως, ἀνελέημεν τὴν βοήθειαν τῶν πτωχῶν μὲ τὸν θρίαμβόν τοῦ *Παιδικοῦ*, ἀ; ἀνεφθώμεν δὲ; ἀγαπητοὶ μου φίλοι, τί ἰδέαν θὰ λάβωμεν περὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ἡμετέρων μας τὰ ἄπορα παιδιὰ, λαμβανόμενα ἀπὸ χεῖρας τὰ ὑφ' ἡμῶν δωρηθέντα βιβλία! Ἐμπρός, λοιπόν, φίλοι, ἀ; μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας, ἀ; μὴ παραμελήσωμεν τὸ ὑφ' ἡμῶν ὄφλημα τῆς φιλανθρωπίας, ἀ; προσφέρωμεν τὸν ὀβολὸν μας ἐπὶ τῶν βιβλίων τῶν πτωχῶν παιδιῶν; ἀ; ἀφθώμεν, λοιπόν, εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην τῆς διασώσεως τῆς φιλανθρωπίας, ἔχοντες ὁχηγὸν καὶ ὁδηγὸν τὸ ἐνδοξὸν ἡμῶν *Παιδικόν*. Ἄσ' Ὅλα. Χαιρετῶ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ *Παιδικοῦ*, ὡς καὶ τὸν ἀρχιεπὸν μου φίλον *Μέσχο*ν Δ. Βερβελίδην. Ὑμεῖς, δὲ λάβετε τὴν μικρὰν μου συνηγορίαν ὑπὲρ τῶν βιβλίων τῶν πτωχῶν παιδιῶν γρ. 80.

Στέλλω ἀπὸ ἑνα γλυκὸν φιλάκι εἰς τὴν Ἑλλήν καὶ Κυβέλην Α. Πετρίδου, τὸς ὁποῖος εὐχαριστῶ δὲ; ὅσα καλὰ μὲν γράφωσι — εἰς τὸν *Δημ. Π. Σαταλιτζίδη* καὶ *Σαλιανὸν Κ. Χ'* Γεωργίου, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ κοινὸν τῶν γράμμα διατυπώσασιν τὴν ἐπίμονον ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ διασεβδομαδιαίαν τὸ *Παιδικόν* καὶ ἐν τέλει τοῦ λέγουσι: «ἀφοῦ, λοιπόν, μᾶς ἀγαπᾶς, διατί δὲν μᾶς κάμνεις αὐτὸ τὸ ὠφέλημα;» — εἰς τὴν *Χαριτάβροντον χουσαλλίδα* ἢ ὁποῖα στέλλει τὸς εὐχὰς τῆς εἰς τὴν *Λευκὴν ροδοδάφνην* καὶ τοὺς χαιρετισμούς τῆς εἰς τὴν *Ἀσπασίαν Παπαδοπούλου* καὶ τὴν *Περτέργον* τοῦ *Μακροχωρίου*, τὴν ὁποῖαν συμβουλεύει νὰ μὴ εἶναι τόσο περιέργος, διότι ἡ πολλὴ περιέργεια φέρει δυσάρεστα ἀποτελέσματα — τὸν *Βύρωνα Γεγονοπούλου*, ὁ ὁποῖος ἐρωτᾷ, ὅταν συμπληρωθῇ τὸ α' ἔτος τοῦ *Παιδικοῦ*, ἀν θὰ πωλῶνται χρυσᾷ καλύμματα εἰδικῶς διὰ τὰ τὸ χρυσοδέου, ἀκόμη δὲ καὶ ἀ; κοντεῦν τὰ τιλαιώδη ἢ «Μικρὰ Ἀποκίτα», «τὸ γοητευτικὸν αὐτὸ μεθιστόλημα»; ὡς πρὸς τὸ πρῶτον τὸν ἀπαντῶ, ὅτι τὸ *Παιδικόν* συμπληρῶναι ἔτος τὸν προσηχὴ Νοέμβριον καὶ συνεπὸς θὰ γίνῃ κάποια σκεψὶς ἕως τότε; διὰ τὸ δεύτερον ἀ; ἔχη ὑπομονήν, ἔχει νὰ διαβάσῃ πολλὰ ἄρθρα ἐπιστοδὰ τῶν μικρῶν νουσητῶν. Διαβάσω τοὺς χαιρετισμοῦ σου εἰς τὸ *Ἴλιος τοῦ πολέμου*, τὸ ὁποῖον καὶ παρακαλεῖς νὰ σοῦ φασερῶναι τὸ ὄραμα τοῦ ἡ τοῦλοχ σοῦ τὰ ἀρχινὰ του στοιχεῖα — τὴν *Θεοκλίτην Σ. Ἰωαννίδου*, ἢ ὁποῖα «ἀπολαμβάνει τὴν «Πεισματάρικα» καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ Φοίβου, παρακαλεῖ δὲ τὸ ἀντελέσωμεν ὅλοι, ὅπως τὸ *Παιδικόν* ἐκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος χαιρετῶ τὴν *Μαρίαν Παπαδοπούλου*, τὴν *Κικίαν Μαγειροπούλου* καὶ τὸ *Ἄγρὸν περιστερικὸν*, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνθαρτήται — τὴν *Ἐδρύκλειαν Ε. Πισα*, δὲ; ἐλήθησαν ἀκόμη συγχάριται τοὺς μικροὺς συνηγορίας τοῦ *Παιδικοῦ* ἰδιαιτέρως δὲ τὴν *Ἰωάννην Κολλυτιοῦ*, *Κωνσταντίνον Τζούρη* καὶ *Κυριακὴν Βελλίδην*, στέλλει δὲ μὲ τὸ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν βοήθημα τῆς καὶ ἑνα εὐακόων χαιρετισμοῦ, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους λέγει, νὰ μοῖρασθῃ εἰς τοὺς συνηγορίας τοῦ Ἄσ' Ὅλα, ὅσα δὲ μείνουσι, εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστὰς του; ἀλλ' εἶναι τόσοι πολλοί, ὅστε δὲν πιστεύει νὰ φθάσῃ — τὸν *Μ. Σερράδην*, ἀπὸ τὰ φύλλα, ποῦ μᾶς ζητεῖ, τὸ 2 καὶ τὸ 8 ἔχον ἐξαληθῆ — τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον*, πρόκειται δι' ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶχε προηγουμένως τὸ ψευδώνυμόν σου — τὸ *Χρυσομαλλὸ ἀγγελίδου*, τὸ ὁποῖον λέγει, ὅτι ἐγνώρισεν τὸν *Θηλυκὸν διάβολον*, ὅστις ὅμως δὲν συμφωνεῖ διόλου μὲ τὸ ψευδώνυμόν του, ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Ἀραπίαν* διατί ἐμφανίζεται μόνον τὸν χειμῶνα; τὴν πειράζει φαί-

νεται ὁ ἥλιος, σοῦ ἀπαντῶ ἐκ μέρους τῆς — τὸν *Θεοχ. Γ. Μακρίδην*, ὁ ὁποῖος παραπονεῖται γιὰ τὴν ὥραν του πρότασιν περὶ ἀποστολῆς βιβλίων μεταχειρισμένων διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ δὲν τὴν ἠ-ολιύθησαν ὅλοι. Στέλλει αὐτὸς ἄλλους 5 τόμους καὶ διοικηρῶνται: «Ἐμπρός, λοιπόν, ξεποθώσωσι, ὁ καιρὸς τῶν μαθημάτων ἐφθασε» — τὸν *Ἰωάννην Κουλαχτζόγλου*, τὸν ὁποῖον δέχομαι προθέτως εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας; — τὸν *Α. Ν.* ὁ ὁποῖος γράφει: «Ἐπι κολόν, τι ἀγαθὸν ποῦ εἶσαι *Παιδικόν*, ὡς ἀφῶς ἄγγελος, καθὼς, ἀεὶ ὠτόμοσον ὁ εὐντροφὸς μα; *Γεργὸς δαλφίν*, πετῶν χαροπὸς πέριξ τοῦ περικυκλούμετος κύκλου τῶν φίλων σου, συμβουλεύεις καὶ ὁδηγεῖς ἡμᾶς; εἰ, τὸ ἀγαθόν; χαιρετῶ τὸν *Γεργὸν δαλφίνα*, ἀν καὶ δὲν τὸν γνωρίζω καὶ τὸν συγχάριται διὰ τὸν ὠρεῖαν τίτλον, ποῦ ἔδωκεν εἰς τὸ *Παιδικόν*, καὶ τὸν *Μέσχο*ν *Βερβελίδην*, τὸν ὁποῖον δὲν ἐλησμόνησεν — τὴν *Πεισματάρικα*, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐχομαι περαστικά. Ἐλπίζω, ὅτι ἡ ἄλλη πεισματάρικα, ἢ Ἰλζα δηλαδὴ τοῦ μυθιστορηματός μας, θὰ διαρθρωθῇ τῶρα ποῦ τὴν ἐβάλαν ἀσπικτικῆν. Διαβάσω τὸς χαιρετισμοῦ εἰς τὸ *Ἄγρὸν περιστερικὸν*, τὴν *Ἀραπίαν*, τὴν *Τσουκνίδα* τῆς *Χαλκηδόνος*, ἀναμνηστικῶν — *Β. Κ. Μ.* καὶ *Σ. Γ. Τ.*, ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν καὶ θὰ συμφωρῶμεν, θὰ προσπαθήσωμεν μάλιστα ν' ἀνακαλύψωμεν τί τρεχεῖ — τὸ *Ζιζάνιον* τοῦ *Ἰωάννη* μίσιον, τὸ ὁποῖον λυπεῖται, διότι τὸ γράμμα του εὐρίσκεται μετοξὺ δύο καταγγελιῶν, δύο λησιῶν, καθὼς λέγει. Δύναται, βεβαίως, κάθως ἀναγνώστης μας νὰ προτείνῃ διαγωνισμοὺς μὲ βραβεῖα καὶ δροσὺς ἰδικὰ του, κατόπιν πάντοτε τῆς ἐγκρίσεως τοῦ *Παιδικοῦ* — τὴν *Ἰουλίαν Στανυίδου*, ἢ τῆς χαιρετῶ τὴν *Ἐδλαυρίαν Τσαουσάγλου* καὶ τὴν *Ἐλένη Ἰωαννίδου* τὸ ψευδώνυμόν, ποῦ ζητεῖς, τὸ ἔχει ἄλλη, ἐπέλεξε καὶ ἀπαντικῶτερον — τὴν *Θωμαῖδα Μπογογιούδη*, ἢ ὁποῖα εἶναι τόσο εὐσπλαγγικῆ καὶ πάντοτε στέλλει ὑπὲρ τῶν πτωχῶν παιδιῶν τὰς αἰωνομίνας τῆς; καὶ εἰς τὸν *Ν. Φακατοῖδην*, ὁ ὁποῖος ἀντιοδεύει τὴν ἐπιφορὰν τοῦ μὲ ἑνα λακωνικὸ καὶ ἐκφραστικὸν γράμματόν.

Ἐπεκρίθησαν τὰ ἔργα: «Στὸ σταυρὸς Ἰωάννης Γ. Κολλυτιοῦ — «Χρησθηθεῖς» Δημ. Χ. — Εἰς ἀπατεῶν ἀπαντηθεῖς» Πέντας τοῦ Ἄσ' Ὅλα — «Ὁ Θεὸς δίδει ὑπομονήν» Ἀκτινοβόλου ἰλιπιδος — «Γλυκαῖα ἐνίσχυσις» Θεοκλίτης Γ. Ἀραπίδου — «Ἡ ἀλεηροσύνη» Ἀντιγόης Σ. Δημοπούλου

ΕΙΡΗΝΗ

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ
 Ἀποστολαὶ εἰς τὸ Ἄσ' Ὅλα.

Κατάλογος ΙΕ'.

Ν. Φακατοῖδης	Γρ. 50.—
Νικολάος καὶ Θεοφῶ Σερμαίη	» 40.—
Ἄσ' Ὅλα	» 30.—
Θωμάς Μπογογιούδη	» 25.—
Ἐλισάβετ, Αἰκατερίνη, Ρήγας καὶ Ἐριφύλη Γ. Παπαδοπούλου	» 10.—
Δημ. καὶ Ἐλενθ Σαρκοβελή	» 2 50
Θεμιστ' Ὁθ. Μακρῆς	» 1 50
	Γρ. 159.—
Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων	» 774 25
Ἐισπραχθέντα ἐν ὄλῳ	Γρ. 933 25

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΙΑ ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κατάλογος Δ'.

Θεοφάνης Γ. Μακρίδης	Τόμ. 6
Ν. Φακατοῖδης	» 4
Β. Α. Πασχολίδης	» 4
Σεβήνη καὶ Ἀναγνώστου	» 4
Θεμιστ' Ὁθ. Μακρῆς	» 3
	Τόμ. 21
Ἐκ προηγουμένων καταλόγων	» 52
Ἀποσταλέντες ἐν ὄλῳ	Τόμ. 73

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΓ'
 Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

401.— *Ἀίνιγμα.*
 Ἄν ἐν ἐντόθειον αὐγῶν
 θέλῃς νὰ κόψῃς τὴν οὐρὰ
 καὶ θέλῃς ἐν ἐπίθετον,
 ὁμοῦς, τί χαρὰ!
 τότε θὰ σχηματίσῃς
 ἑνα ζῦρον μὲ φορὰ,
 ποῦ καθεται καὶ κλοῖει
 εἰς τὰ μαρὰ παιδιὰ.
 (Ἄσ. Παν. Α. Κωνσταντινίδης).

402.— *Μεταγγραμματοσμός.*
 Ἐχομεν μίαν πρόθεσιν τῆ μεταβολῆ δύο γορμμάτων, ἔχομεν βασιλέα ἀρχαίου κροίκου ὄατος, τῆ προσθήκη δύο γορμμάτων, ἀλλάζει θέσιν βασιλείου καὶ μετακηρῶ εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν πηκῶν.
 (Ἄσ. Ἀσπασία Γ. Παπαδοπούλου).

403.— *Ἐπιγραφή.*
 ΤΩΝ ΠΑΝ ΣΕΒ ΟΥΤΩ Θ ΟΝ
 (Ἄσ. Μούσα τοῦ Ἐλακῶνος).

404.— *Γεῖφους.*
 S o Φ Γ h o m m e Δ θ Γ
 (Ἄσ. Μικρὸς καλλιτέχνης).

405.— *Συλλαβόγραφος.*
 Εἶμαι βασιλεὺς ἀρχαῖος
 ἀν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
 μέλος τοῦ σώματος
 εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.
 (Ἄσ. Γενναϊοῦ-ἄχος κόρη).

406.— *Στανυός.*
 Καθίτω: ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὸ μέσον, οὐδέσμος ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὸ μέσον, δρος.
 Ὁριζοντίως: ἐξ ὀριστερῶν πρὸς τὸ κέντρον, θερμὸν προῖόν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὸ κέντρον, πρὸ θεοῖς.
 Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν καλὸν φίλον σου.
 (Ἄσ. Στυλιανὸς Χ' Γεωργίου).

407.— *Δεξιόγραφος.*
 Γράμμα τι γνωστότατον
 τοῦ ἀλφωβήτου ἀν λάβῃς,
 στὸν πόλεμον θὰ μ' ἐτύχῃς
 μετὰ συμφωρῆς μεγάλης.
 (Ἄσ. Δροσέρη αὐγῆ).

408.— *Πρὸς ἀνάγνωσιν.*
 τ | ο | γ | ι | σ | ι
 τ | λ | ο | β | φ | ι | β
 δ | υ | ε | σ | α | μ | ι
 β | π | σ | α | ε | ο | σ
 Ἀ τῶν γορμμάτων τούτων νὰ σχηματισθῇ τσσαρῆς ποισοὶ τῆς ἑδύτης.
 (Ἄσ. Τιμολ. Στ. Πετρίδης).

409.— *Πρόβλημα.*
 Ἐλα, φίλε, νὰ σοῦ δεῖξω τί μυστήρια ἰγυλίσω:
 Εἶμαι ἀριθμὸς, γηπία
 μὲ ἀπολοῦσαι τρία.
 Ἄν τὰ τέσσαρα μου ἔκτα ὀφειλέσῃς, μέσον δύο,
 δύο ἔκτα; ὄχι, γένηται μόνον εἰς
 ἄλλη παλιν
 (πρόκει δὲ νὸ ἔχῃς, φθα, δεξ ὄρηνα μεγάλῃ)
 ἀν τὸ τρίτον μου ἐκλεψῇ,
 τὸ εἰς ἔκτον θὰ προκίψῃ.
 (Ἄσ. Μ. Σερράδης).

410.— *Σύνδεσμος.*
 Ἄγριον ζῦρον δὲ νὰ φασερῶσῃς,
 ἀρκεῖ δύο γορμματα μὲ τῆσαν νὰ ἐνάσῃς.
 (Ἄσ. Ἀραπίνα).